

Latif Memiş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

19.02.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Abideleşmiş Zaman

Yorgun bir gündü, geçiverdi
eve döndüğüm yalın bir çizgi
kimliklerim yorgun
yüzümde yaşam izleri
ellerimde nasır bağlanmış zaman
tam yoklukların ortasında bir sabah
dönerim biliyorsun.

Yeni baştan süzerim yokluğu ellerimden
yüreğimdeki hasret,
baktığım dağ yorgun
avuçladığım su akamaz olur yıllarca

hasretlere endeksli yaşamın yeşili
kuşların seslerindeki ahenk.

Şehrin karanlığında anlatılır,
anlatılmaz öyküler.

Nasıl çekersin bunca yükü,
kaldırımların suskunluğunda
bir afet diyorum ya yeryüzü
insanlar yabancı
şehir desen hep öyle.

Olmayışın, kaç asır önce sarmış,
kaç ışık yılı sarsmış savurganlığımızı
parça parça olmuş dudaklar.

Susuzluk desen değil,
yalnızlıktan bir adım öte

İsmi koyabildin mi bilmiyorum
sesini duyup, anlayabildin mi
yüreğinde hissedip, avuçlayabildin mi?

Şonsuzca susacaksın biliyorum
Öldüğün gün anlayacaksın yaşadığını hala
Bir nefeste zamanlar aşır
Abideleştiğini

(1993)

Latif Memiş

Adı Olmasın

Sen buradasın ya içim dolunay
Yokluğunda tutulur kalbim
Yoksul bir karanlık sanrısı besler
Akışkan günlerin korkusunu
Yitik kalabalıkların yürüyüşleri,
İçinin işaret levhası.
Kibleyi örten dağları şehrin,
Toprağı besleyen sensizlik yalnızlığı.

Suskunluğun engel değil
Ellerini okşayan dualarıma
Ve sana dair anların nefasetine
Şimdi karanlık sokakların kokusunda
Bulduğum taş gövdeli insanların ateşi
Tutmama engel değil
Sisten kuklalarını görünmezliklerin

Şimdi tutku büyümede burada bebeğim
Dudaklarını kucaklayan serin rüzgârlar
Sarmakta görüntüsüz duyumsamaları
Yer titremekte
Gök yanma zamanında
Dualar senin esirinde
Meleklerle gülümsemede şehir
Sana dair her düşüncede

18 Mayıs 2006

Latif Memiş

Adım Adım Düşünce

Yürüdüm öylece
Karanlıkta kurduğum
Düşten köprüleri
Gözlerinde büyüyen
Pervasız zamanları.

Yürüdüm sessizce
Denizlerden söylenen
Masalsı öyküleri
Martıların çığlığında
Özgürlük naraları.

Yürüdüm özlemimi
Doyumsuzca büyütüp
Yabansı köşelerde.
İçindeki hangi ölüm
Vuslatın kaçınıcı yaşamak.

Yürüdüm sessizce
Sessizce seni bağırdım
Karanlığıma.
Yürüdüm işte
Yürüdüm, yürüdüm.

Latif Memiş

Ağlamaklı Glmsemeler Sokağı

Zamansız uyandığım sıradanlaşmamış henüz
Gecenin mabedine dualaşıyorken düşlerimiz
Yabancı ve yalancı sözcüklere inatla
Yağmura bedenini ıslatmadan ağıtlamış
Panjurları gıcırdayarak vuran virane bir pencerenin
Kelebeklerinde kapanacak bir tel parçası bulabilse
Çekmecelerinde st üste tamamlanan ahenge aldırmadan
Taşıyabilsen yükünü camına vurduğa rüzgârı kanatan
Szldkçe yağmuru yine, damlalaştıran
Karanlık bakışlı evin susturulmuş yalpalanmasına
Maniler söyleyen bir ramazan uyanması tadında
İşte yle gelsen geceme uyanmadan ben henüz
Gece taşmadan, fırtına dağıtmadan skneti.

Taşısan nazlı bir derenin kuruyan sularındaki balıklarını
Kismetleşsen balığın lanetini bilmeden
Usanmadan gölgesinde bir ulu çınar yaprağı
Eski bir İstanbul şarkısı ya da kimsenin bilmediği
Mırıltılaşan bir martının çığlık gıcıklaşması
Gittiğin yer kadar binyıl geçse aradan yitirilmişlerin
Dudaklarında yangını duvar raksında gölgeler
Anlaşılmazlık hkmettikçe rengine gözlerinin
Yeşilin batışına kuş kahkahası musiki şenliği

Gözlerinin ucundan değen gözlerime umut
Upuzun gecelere sığmayan sohbet atıştırmaları
Kırık bir camın pervazlarında kaydolmuş uğultu
Egzoz ve iş kokusunda insanlar
Kaldırım griliği tozunda güven duygusu
Ağlamaklı gülümsemeler sokağı
Yorgun heyecanlarla keşkelere asılı heyecansızlık
Suskunlukta bir gece dokunuşu
Travması gemilerin geç kalmalar

Her geç kalmış şjirin hikâyesini
Seni anlatamadığım gecelerin gecikmelerini
Dokunamadığım gülümsemeni yazdım
Zaman karlı dağlara pusulanmış
Sisli bir bulutun haykırışları
Kllerinde filizlenen Anka
Sessizliğinde büyüyen dağ çiçekleri
Sonsuzuna değin.
Ve sadece senin için.

01.08.2008

Latif Memiş

Anlar

Anlatabilseydim eğer
Anlayabilirler miydi bilmiyorum
Umudun öfkesindeki yalnızlığımızı
Ve her tutkulu saniyede büyüyen
Anlamli perspektifleri
Ve bizi.

Onların çöl diye terk ettikleri
Bizdeki gözyaşı tazeliğidir
Ve karanlık nidalarıyla dolaştıkları
Sokaklarda yürüyen kervanlar
Bizdeki umudu anlatır
Ve bizi

Dört duvara endeksli dünyalar
Düşündün mü kor olur
Hülyalarda büyüyen ayrılıklar
İşte o dem vuslatı öğrensek
Ve açılrsa penceremizden güneş
Ve sen

Oysa karanlığın bile bir rengi vardır
Aydınlık başka aydınlıklara tutsak
Okyanuslarını yitirmiş duygularımızla bir
Dost vardır,
Sevda ve umut cabası.

Nereye baksan gözyaşı
Ve perişanliyetimize dair anlar.

Latif Memiş

Anlat Renklerini

Ey yabansı şehir
Karanlık, yabancı değil ki
Şu söylediklerim
Dinmese bile sözlükler
Hiç olmazsa duygular demlensin
Uykularında
Ve konuş ki görsünler
Sözcüklerin nasıl da
Rengarenk olduğunu.

Latif Memiş

Anneme

Gülümsemenin ağlamaktan daha zor olduğu
Bir zamansa yüreğim.
İşte öylece kuşkusuz
sana seslenirim
Çok uzaklardan
Toprak gibi,hava gibi
Bir ozanın kaleminde
Bir şehidin kanında belkide

ANNECİĞİM

Yeni bir yıl daha yaşanacaksa sessizce
Yalnız geçen herşey bencildir biraz
Sensiz zaman,
kimsesiz gibidir
Ağlamak gibidir.

ANNECİĞİM

Ağlasamda inan
Gözyaşlarım sığmaz yüzüme
Onlar da sessizce yaşar
Görünmez gözlerine

ANNECİĞİM

Oysa sen,
yüreğinde düşüncelerin senfonisi
biraz ağlamaklı yürürken sokaklarda
her geçen zaman uzanır kalırsın
kırık dökük bir maziye
buruk bir rüzgar gibi geçer
ben ve anılarım

ağlamaklı sesinle, yürekten
hıçkırır, yine de yürürsün
geçmiş anı,
gelecek bekleyişi
anlatmak istercesine

ANNECİĞİM

Gözlerin hep uzaklarda
Kayan bir yıldızda beklersin beni
Bazen umutların coşkusuyla yaşarsın
Bu yaşanmaz günleri

Hüzündür ki yaşanır gider an be an
Umutunla yaşam ekersin yarınlara
Tüm yalnız bekleyişlere
Çiçekler değitirsin gülücüklerinde

ANNECİĞİM

İşte ilk günden bu güne dek
Tüm yüreklerde.
Soğuga inat büyüyorsa kardelenler

Işık seli gibi bitmiyorsa sevgilerin

Tüm insanlar aynı noktada başlayıp
Aynı sözcüklerle sarılıyorsa kollarına
Senin eşsizliğine söylemeli tüm türküler

İşte bu yüzden, biliyorsun
Tüm gülücükleri kapına, yüreğinin dalgınlığına
Sunabilmek isteyişim.
Bütün çiçeklerin aynı minneti sunuşu
İşte bu yüzden, biliyorsun
Sensiz olamayışım
Olamayışımız
Tüm insanlarla bir.

(Aralık 1988 Ankara)

Latif Memiş

Bahar

Hüznün buluştuğu yerlerde puslu ve soğuk rüzgârların hükmündeyim
İçimizi örten ayrılıkların anlamını sorgulayan gözyaşlarının selinde
Geçmişin kapısında bekleyen soruların sözlüklere sığmayan anımsamalarındayım
Sensiz yazılmış öykülerin her satırında kanayan mürekkep kokusunda

Sonra gitmişsin sessizce içimizden
Deniz geçiyorken gözbebeklerinden

Yolların buluşmadığı yerlerde yalnızlık yudumlayan bir şarabın günahındayım
Sana hikâyeler anlatan yaşlı bir kadının zamanı acıtan tüm karanlıklarında
Güneşin umuda dokunduğu, gülümsemenin iklimleri ısıttığı sanrılardayım
Telefonların sanal alışkanlıklarına kapılıp kalmış seslerin sıcaklığında

Sonra gelmişsin yüreğimize görünmeden
Rüzgârlar tutuyorken gülümsemenden

Alnından süzülen ümidin rüzgârına kapıldım ilk, meltemin ılık dokunuşuna
Günümü acıtan gülümsemene dualar ettiğim, duaları sesinde anlamlandırdığım
Sana dokunmaya çalışan bir Akdeniz esintisine sarılmışım bir de ufukların tonlarına
Geceme doğan ayda dolduğum, güneşin doğuşuna değin ruhuma bağladığım

Sonra kalmışsın sessizlik yanmadan
Yağmurlar yüreklerde ıslanmadan

Saçlarının kıvrımlarında yollar aradım geçmeye, bedenim semanın katrelerinde
Yaşamın döngüsünde, uzak ülkelerin beklediği bahar çiçekleri kokularında
Ellerinin tutulması hayalini kurduğum, surlarına özgürce dokunduğum günlerde
Dudaklarının ıslak kıvrımlarına takılıp kalmış gözlerimin yorgunluğunda

Sonra anlamışsın yazgılar yazılmadan
Aşkların hesaplaşmalarında yalnızlaşmadan

Hesapsız uzaklıklar ve ufuk çizgisinde renklenmiş haleler şehre doğduğunda
Şehrin anılarına yakalanmış ürkeklığın gözlerinden süzülerek ağardığında
Toprak yağmura, yağmur buluta, bulut tutkulara, tutkular günaha kandığında
Yandığında evren, kâbuslar korkunun mateminde uykusundan uyandığında

Sonra uyumuşsun karanlık dokunmadan
Ruhum yürüyorken gönlünün kenarından

Bir tas çorbanın tadında başlayıp yemeğin nefasetine dokunduğunda
Odanın titreyen tavanında söylenen bahar şarkıları kalır anımsamanda
Dansının ritminden, gözlerinde yansıyan ışığın şuleleri yayıldığında
Gülümsemen gecenin gelgitlerine, yıldızın ışığından sessizce yansımada

Sonra gitmişsin sessizce şehirlerden
Şarkılar geçiyorken gülümsemenden

Şimdi gecenin koynunda ve gündüzün huzurunda dilleniyor suskunluklar
Bir mesajın çağrısında gülümsüyorsun önce, sonra çığlık çığığa kahkahalar
Şehirde şehre içimizi acıtan yollarda umudun lalelerini büyütür aydınlıklar
Sonra sen gelirsin sıcacık varlığın sarar her yanı, büyülenir tüm masallar

Sonra gelmişsin yüreğimize sessizden
Bahar geçiyorken gözlerinde içimizden.

Latif Memiş

Barışa

sana barış söyledim ey kız
sana ölümün,
sana yaşamın
yüceliğini verdim
gözlerinin karanlığına gizledim
tasasız yaşamı
şiirlerimin gizemi olsun diye gözlerin
tadınca içtim sayfaları
tadına bl eyledim yaşamı
umutlarımdaki yalın sevgilerle
dopdolu bir bayrama dönüşsün diye
yaşamak

25.04.1990

Latif Memiş

Beklettim Geceyi

Yok oluşunun intikamına yazıldı bu sözler.
Tutkulu yalnızlıkların içine gizlenmiş gülücüklerinin hatırına
Beklettim geceyi
Kelimeleri bir gül goncasına sattım çoktan.
Sensizlik çekişen bir hasret ektim güzün tarlasına.

Ruhunun neşesinde yolculuk etmeyeli
Düdükler ötmeyeli karanlık bir limanın kalabalığında
Dalgalar toprağa hasretle vurmaya hırçınca,
Beklettim geceyi
Köpürüyor işte sana senden yolculuk hali.

Dağlara dokunmuş kokun çoktan beridir
Divane bir sarsılma zamanında zirveler
Güzelliğine tutulmuş deniz çağırıyor çoktandır fırtınanı,
Gözlerinin beyazında kaybettim yolumu,
Beklettim geceyi

Büyülüyor karanlığı bir sonbahar gülümsemesi
Yanık ot kokusu oluyor açmaya yüz tutmuş papatyanın kaderi
Bekletince geceyi
Rüzgârında yenileniyor zamanın en buruk hali
Taşın öfkesine yenik düşmeden sahibini arayan şehirler

İçimizde yorulmuş yolculuklarımız var kendimize bakan
Islak toprak kokusunu taşır tenin
Yasemin kokulu taze bir çocuk baharı yağıyor üstümüze
Gece bekledikçe
Dokunuyor asası suların tutkusuna

Beklettim her şeyi,
Doldurdum irfan susuşlu hüznün kâsesini.
Neyin imdadına yetişti varlığının kahkahası.
Ne varsa senin için sende sen olan,
Bekledim.

Latif Memiş

Belirsiz

Ne bir ıslık çalan oldu
Ne de yarım bir öykü söyleyen
Öylece gittik, geldik
Bir bir uçurumları dizdiler beyinlerimize
Ve esir aldılar binlerce yılı
Ne cemreler düştü bir bilseniz
Çocuklar uyandı uykusundan
Bir baktık
Aç-susuz,uykusuz
Yarım kalmış umutlarımız
Nasıl olmuşta bunca yıl
Hep aynı yerde
Bulabilmişiz kendimizi.

Latif Memiş

Ben Gökubbeyi Yağdım Size

Günlerim kalın sislerin buğusu ile kirlenmeyecekti
Ne de gecelerim gözyaşları dolusu özlemlerle
Yüzyıllar sonra yüregim
Hayata küskün veda edecekti
Dalgaları gözlerinin gelip kalbimi
Sana sürükleyecekti
Seni kaybettiğim gün olacaktı
Yalnızlığımın derin dalgaları
Unutkanlıklar mezar kalbime
Benliğim kırağılar yağacaktı
Sensizliğime.

Baharları dağ çiçeklerine sinecektim
Tutkularım gelincik dokunuşu.
Acılarım acılarla söyleşirler
Küsülesi yaşamlarımızda.
Bir masal, bir çığlık gibi
Beynimde haykıracaktı
Tüm sokakları İstanbul'un.
Son nefesime kadar
Sessizliğimin mahkumu olacaktım.
Bir insan gibi yaşayacak
Yaşamı kucaklayacaktım.
Kendimi unutacaktım
Yalnız gölgelerinde yaşamlarımızın.

Kendim olduğum andan bu yana
Kucakladığım yaşamı
Bir solukta kaybedecek
Suskunluklardan sevgiler akıtacaktım
Belki gizemli bir öykü gibi
Bakabilmek için yarınlara.

Ne sen türkülerimi tadacaktın ızdıraptan
Ne de ben çilenin memesinden ayrılacaktım
Büyümeyecek
Hep aynı çığlıkla besleyecektim hayatı
Hayatın bütün yüzlerini yaşayacaktım
Ölüm gibi
Gözlerim yalnızlık türküleri,
Yüzyıllar sonra buldum sandığım hayatı
Bir solukta kaybedecek
Karanlık şarkılar akacaktım.

Gözlerim dolacaktı kıpkızıl bir ateşte
İnsanlar beni çözmeye çalışacaktı, asırlarca
Ben ağlayacak yıllarca, hiç gülmeyecektim
Sonra birgün, yorgun bir savaşçı gibi
Evime, dostlarıma, benliğime dönecektim
Hayatımın yabancı olacaktım
Ateşten bir gömlek fırlatacak insanlara
Gecelerle yaptığım barışı soluklayacaktım

Asırlar sonra bulduğum hayatı
Bir solukta kaybedecek
Ateş gibi acılarımı içecektim
Yarınlar için gelmiş,
Umuda emek veren kahramanlarla.

Latif Memiş

Bilmece Gibi

gerçekler ruhumun içinde
bir bir
susuyorlar yada
alabildiğince unutmuşlar
bir şeyleri

ya o eski anılar;
boydan boya sarmış
benliğimi
şaşırmış yüreğim.

ya sen; bu musun ki
anlamamı nasıl beklersin
bu yalnızlığı
bunca şaşkınlıkta.

dünyaya inat yazıyorum
bu şiiri
biliyorsun
son güne dek aynı kalacağını
bilerek.

insanların üstünde açan çiçekler
tazelemiş güzellikleri
benlikler korlaşmış
anıtlaşmışsın.
ey sevgi.

her şeye rağmen
gerçek
hala yalan bizlere.

Latif Memiş

Bilmediğim Acıları Zamanın

ellerin ateştir yakar
yakar gökyüzünü her sabah
yakar düşlerini
sessiz özgürlüklerin.

bir barış sığar mı
bunca çelişkinin içine
ve çelişkiler iç içe
sığar mı yüreğine
bir anlama bürünür mü
bu bakışlarla, aydınlık.

ve o gizemli sayfalar
bir şiir olur da
bu denli ağır, acımasız
sorgular mı geceleri
seni, beni ve onları

beklide, yaşamamıştı
bu upuzun sözlükler
karşılıksızdı kaprisler
uslarımızın seslerini
algıladılar mı bunca yıl.

iki çift laf ettik diye
o ne bakış, o ne küfür
kokuşmuş karanlıklar yetmemiş gibi.
susmak mümkün mü
küçülmüş insancıklara

işte bu yüzden sorgulandık
sen, ben ve onlar
şimdiki yalnızlık kahrolası
beni,
bilmiyorlar nedenleri, niçinler
bilmiyorum, bilmiyorum. bilmiyorum.....

19.01.1991.

Latif Memiş

Bir Bakışlık

Bir anlık bir suskunlukla başladı
düşsel birleşimimiz
bir öykü bu
yalnız
yalın ve uysal
gözlerle başlayan
ellerimizde tükenen bir öykü

bu bir bakışlık öykümüzün
anlamsız yorumlarına
ve şu kahrolası suskunluğumuza
indirgedik birlikteliğimizi
tıpkı gözlerinin derinliklerindeki
yaşam gözeten anlamsızlık
ve suskunluğun anlamı gibi

gülüşlerinin içtenliği
bakışlarının tazeliğinde
bulduk kaçak öykümüzü
kaçak bir an yakaladık
öylesine bir isim koyduk ki
söylenmeden bitiverdi

sen yalnızlığımın öyküsel bakışı
sen düşlerimin bir anlık sezgisi
bir anda verdim yaşamı avuçlarına
ve bir anda bitirdim iççekişlerini
suskunluğumuzun
mutsuzlukları bağladım
yaşlanıp omuzlarında

(05.06.1990)

Latif Memiş

Biz Bize

Tut ki bir sigara içimi
şu umutsuz aydınlık
bir anlık karanlıklar kaplanmış
şairin yüzünü.

o anların umutsuz
sıcaklığını bulmuş şiirinde
yolculukları peyklerin
ve gerçekler arasında
bir sen bir ben değil ki
karabasanlar.

ümitlerimizin gürültüsü
alnımızdaki tere karışmıyor mu
susturamıyor mu
bir anlık bencilikleri
kelimeler.

doğduğu günkü gibi
yalanın
yapmacık değil mi insanlar
ve bir parça da biz
onlara benzemiyor muyuz?

onlarsız bitmiyor mu
bizziz başlayan
ümitlerimiz
ve biz
biz bize

30.03 1991

Latif Memiş

Buruk Bir Geceye Dair

O geceyi yürüdüm
yürüdüm durdum bir gece
ellerimi verdim toprağa
gözlerim karanlık bir duvar
yürüdüm yollarını ıslığının
yüreğimin yollarını sürüdüm.

Ellerimde donuk bir rüzgar
alnımda bir ateş çizgisi
sırtımda bir yürek ağrısı
duygular akıp giderken toprağa
değer olmalı bişeylere bu ölüm
değer sonbahar hüznüne yapraklar

Kavrulan bir soru beynim
Geceyi yürüyen kaval sesi
şu evin damında duman
ya da kardeşimin ağlayışında
bir ana içtenliği
başucumda birkaç çeyrek

Başım nemli bir rüzgar yılı
sevgileri yüreğimin sessizlik.
adımlarım horon havasında tepiyorken beni
çığ gibi yürüyen sokaklara inat
kafamızı kemiren
yalnızlık şarkıları

Yalnızlık yürek yürek
tütsüler yükseliyor şarkılardan
ellere sığmaz
dünyaya sığmaz oluyor
bu savaş
bilmem kaç asırdır akıyorken
karanlık ağlayışlarda.

Buğulu bir camın ardında
kayboluyorken gündüzün aydınlığı
şehrin ilk ışıkları
ve insanların donuk yüzlerinde
lambalarla söyleşiyoruz, duraklar boyu
hep aynı karanlığın nefesi
içimize sınıyor
ve susturuyor yalnızlığımızı.

(1991)

Latif Memiş

Denize

Denizden yürüyorum
Denizden yaşama dek
Hiç soluk almadan
Sonsuzun getirdiği
Karanlık bir köprüde
Gözlerini görüyorum
Bir sigara yakıyor
İçime deniz çekiyorum
Yudum yudum

Rüzgarı seviyorum
Şakaklarımda dokunuşun
Ve ellerimde kokusu
Yanıp tutuşan teninin
Karanlık gözümü alıyor
Ellerim üşüyor sensiz
Yokluğun geliyor aklıma
Yokluğun
Ben ü ş ü y o r u m.

Latif Memiş

Dokunuşlar Hariç

Kusursuzlaşıyor her gün
Anlar tütsülü bir rüzgâr olup
Bulutlanıyor yağmura
Taneleşiyor değmeden insana
Dokunuşuyla ateşinde raks
Gölgelere inat gülüyor
Kahkahalı bir yolculuk oluyor zaman
Dualarında

Sanrıları besteleyen
Derinin gözbebeği günceler.
Kurşun gibi ağır ve ıslanmış sevgiler.
Dediğinde başlar ve biterdi.
Umut yürür sevda dokunurdu.
Sessizlik karanlık ağlarla örülü
Dokunuşlar hariçti şehir
Ellerine uzanan

Şehir kız çocuklarına ayna
Benzersiz benzediğinde
Gökkuşuğu renklerin göz pınarlarının
Lunapark pembeleri
Taşın kadim varlığında
Efsaneleşir korkular
Tutkulu gülücüklerde çocuk
Sözlerinde anlamlanan

Sana benzeyen yalnızlık yok
Sensizliklerin bahçesinde
Şiir keşfedilmeden yazıt zamansızlığında
Uykulu gecenin bakışlarına yaslanıp
Uyandıgım yolculuklar var
Evrene yakalanmış
Sağanak susuzluk günleri
Kahkahanı kıskanan

Bizimdir anlam
Yoklukta büyüyen.

31.07.2008

Latif Memiş

Döndüğümde

Dün döndüğümde hani
Düşümdeyin ya sen
Kurşun gibi ağır
Yüzümüze savrulup gitmişti
Korkunç bir zaman aynası

Hani dönmüş müydüm bilmiyorum
Bir gece boyu yalnızdım
Gelmiştin belki,
Saatlerce oturup
Geri dönmüştün sanırım
Ve suskunluk hüküm sürerken sen

Hani var mıydım bir bilebilsen
Sadece odamın duvarlarına gizli
Bir masabaşı, kağıtlar ve yaşam
İçler açısı dönüşüm
Ve sen var mıydın?

Latif Memiş

Düş Perisi

Terk edilmişle başladı şehrin kurşungeçirmez öyküleri
Sıradanlaşmış karanlığın bulunduğu ruhlarda
Tanelerce dökülen uçurumlar akıyordu
Susmuş her kalabalığın inatla yürüdüğü
Beyinlerimize asılı kalmış birçok yaşamlarımız
Yaşama asılmış karmaşık adımlarımız
Adımlarımızda yürüyense insansı masallar
Ve sen düş perisi NEOLATIA
Ruh ateş, kan ışık, dönüştükçe birbirine dönüyor
Büyüyor izlerin hiçliği anlaşılmalara rağmen
Buğulanıyor metafizik metanetle
Yaşamlarımıza hükmettikçe korkularımız sürgün
Sensizliğe kurşunlar, kadehleniyor düş perisi
Ellerinden yakalayabildiğimce dokunuyor
Teninden süzülürken değerleniyorum
Düş perisine şarkılar adıyorum

Tutkular nereden başlar yaşlanmaya
Ne zaman avuçlayabilsem sevgimi
Özgürlüğüm bedel ödüyor
Düş perisi gülümsüyor
Reveransı adımlarımın seninle anımsıyor geçmiş
Gölgen ürktükçe grisinden bulutun
Bulutlanan sen olur yağarsın
Yağdıkça yeşillenir gözlerin
Serinlenir düşlerin düş perisi
Bakışlarına perdelenmiş sağanak
Gizemin derinlere mavilenmiş
Fırtınana dek düş perisi.

Latif Memiş

Düşlerimdeki Sen ve Daha Fazlası

dün gece düşümde
bir kadın gördüm
ötelere rakeden bir yüreği
ve karanlığı aydınlatan gözleri vardı.
elini uzattıkça kayboluyordu
umut namına bıraktığı ne varsa
bilmem kaç bin öykünün
alacakaranlığı çökmüş yüzüne.

dün gece düşümde
teni saçlarına boyanmış bir kadın
kimbilir nasıl yalın türküler dizmiş dudağına
bir solukta ardında bırakmış ne varsa
dünyadan kalma kırıntıları
yaklaştıkça eriyen anlamı
uzaklaştıkça büyüyen dünyayı
ve başdöndüren gülümsemesi yüzünde.

dün gece düşümde
yürüyordu geceye inat
bir dostun omuzlarında konaklayıp.
zamanın tüm kelimelerine yükleyip yüreğini
anlamları eriterek
zamana sığmayan düşüncelerin.
alnında dualar birikmiş
ve aydınlık öfkeler dizmiş düşüncelerine

dün gece düşümde
inciler dökülmüş dudağına
terkisinde bir umudun yalnızlığı
aşk alev gibi yakmış göklerini
yıldız yıldız büyütmüş düşlerini
uyansa hep aydınlık
belki aydınlık bile tutsak
dudağından dökülen gülümsemesine

dün gece düşümde
ölümden öte bir sessizlik
umutların ilk başladığı
ve asırlardır nakşedilip yüreğine
insana ölümsüzlük kattığı
tıpkı sana benzeyen
bir genç kız gördüm
yeryüzü boydan boya bembeyaz.

Latif Memiş

Eski Şiire Adak

Korkudan tutuvermiş ellerimi,

ve kahrolası o uçurum
gözlerinden akarken
sabaha bürünmüş sıcaklığın.

Adını bile bilmediğimiz
günlerin anısında
o meyhane köşesindeki masanın
kurallarında
ve alkol kokan sözcüklerinin
nefesinde.

Böylece ezberlemiştik bilmeceni
bir sır koyduğun gün adını.

Meraklı, yorgun bakışlı karın
ürkek,
yabansı çocukların
ve İstanbullar boyunca
denizin kokusu sabahın kokusuna karışmış.

Güneş tutarsız bir hezeyan
ve öylece bitmek bilmiyor
hayallerin,
küfürlerin.

Sırf senin yüzünden
dönüşümlere kurban veriyorlar
adıklarımızı.

29.03.1991

Latif Memiş

Gecedir

Gecedir
yüzünün karanlığını gizleyen
yüreginin dinginliğini dinleyen
yalın, karanlık bir gece

gecedir
başlamıştır düşüncenin
ellerinin soğuk senfonisi
yaşamdır, ölümdür
bir çırpıda bitirirsin
iççekişlerini,sözlerini.

gecedir
yalnız olmamaktır umutların
ve kelimeler suçsuzdur
konuşursun,susarsın
dönüp durur,dönmedolaplar
insanların dillerinde

gecedir
umutların vardır
bir genç kız gibidir
alımlı bakışların yaşama
yarın hülyalardadır
bugünse kayıp
başlamıştır; karanlık
bitse yine öyle.

gecedir
düşlerin bir gelincik dokunuşu
kıpkızıl boyanır yaşamın perdeleri
uyansan da,bilinmez oysa
konuşsan da,anlatsan da
susar da
umutlarını yalnızlığın

gecedir
ve hoşçakal vakti gelmiştir
umutlara dönme
yaşama anı çizilmiştir
bugüne

gecedir
dönersin yalnızlığına
susturup zamanın ritmini
ki bilmesin,anlatmasınlar
şu saçma düşlerini

17.04.1990

Latif Memiş

Geceye Gülümsemeni Bıraktım

geceye gülümsemeni bıraktım
gündüze tenini
en sevdiğin şarkının ritminde
sana dokunsun güneş
bir fincan kahvenin hatırasında
sıcak bir sohbetin tadına kapılıp
hepimize bulaşsın içinin sabah kokusu

hani dudaklarının kıvrımında kalan
yüzünde kalabalıklar besleyen
sessizce dokunup sesine
kahkahaya karışan bir sohbetin
gecenin ve gündüzün devrinde
solgun bir gül oluyor kelimeler
dokunduğunda

anlam sınırında şekilleniyor
gölgelerin içine saklanıp
kokusu yayılıyor tutsaklığına
denizin
gizemli masalların sırrında
kımıldayan bir yaprağın
sesinde sen oluyor zaman.

gece gözlerinde bulut
usulca yürür gölgelerine
yağmura kefalet
ellerinden uzanıp gamzelerine dokunur rüzgar
manolya kokan tenin sarmış odayı
oda sesinin raksında.

O an gelir kapıdan içeri süzülür suretin
Kokun rüzgarın esintisine kapılmış
Kollarımda anlarsın
Bende sen olmanın
Sende ben olmaya benzediğini
Sonsuzuna değin.

Latif Memiş

Gitme

Gitme,
Sensiz anlamsız zaten her şey
Umudun korku tüneline sarhoş,
Soğuk, metal raylara tutunmuş bir yalnızlık insanlar.

Kaf dağının ardına saklanmış gülüşlerinin içtenliği
Dramatik bir tiyatro sahnesi olmuş bedenler.

Gitme işte,
Yaşadığın mekanların kendisi ol,
ve büyüttüğün zamanın kahramanı.

Gitme,
ellerin de gitmesin sonra.

Gitme,
Güneşe doğru bir tutulmanın ortasında
Yapayalnız geldiğimi farz et tenine doğru.

Puslu ve korkutucu dağların yamaçlarında
korkutucu yollardan sana uzansın yüreğim.

Gitme,
Fırtına dokunmasın yüreğine,
Soğuk işlemesin bedenine.

Yollar dostlara selam olsun,
Tutsun ellerimizden en kahırlı gecenin gözyaşlarıyla.

Gitme,
Dudakların da gitmesin sonra.

Gitme,
İklimlerin karmaşası işlemişken ruhumuzun gelgitlerine.

Bulutlar ovalara doğru dağılmamışken henüz.
Ağaçlar eğilip bükülmeden aşkın ihanetine,

Yollarına yalnızlık duvarları kurgulanmadan
Karanlık tutunmadan evlerin çatılarında,
Gitme.

Gitme,
Sensiz kış güneşinde fırtına olmuş, boran olmuş
Umutlarımız.

Bir ceylanın gözlerinde gizlenmiş ruh dokunuşu,
Kar beyazı yüreğimin
Gitme,

Gözlerin de gitmesin
Sonra?

Dudakların dokunur
Kokun kalır tenimde
Sen de kal.
Lütfen.

Git ya da,
yokluk sensiz anların kuytularını saklar.
Dilimizdeki öfkeleri sarar,
derinden bir suskunluğun çukurunda.

Yaşlı bir bastonun gölgesi yürür,
Arnavut taşlarının küskün griliğinde.
Taşların kıvrımlarında,
Kenarın boşluğunda palazlanıp

Dengenin bozulduğu anlarda,
Sana dokunmalarda git.
Yaşlı yağmurlar eşliğinde,
Hayatın sessizliğinde git.

Ama ellerin,
Onlar gitmesin işte.

Git,
zambak rengi bir gurubun renklerinde kalsın her şey
Aşk kadar büyük bir intizamın şaşkınlığında
sensizlik sabaha ağarsın
Can kırıkları içinde yayılsın kocaman gülümsemen.

Git sonra yine gelme
mucizeye benzer yoksa kokuna alışmak,
Sonra kaybolmak var,
ellerinden tutmak var bir ömür.

Git işte,
ruhumuzu besleyen bir tekkenin dört mevsiminde

Ama dudakların
onlar gitmesin işte.

Git menşein toprak, menbağın su gibi çağlayıp
Ateş yakmaz varlığını aslın ateşe eğer, kor yakmaz
Geleceği sen yakarsın ateşinde, küllerinde yağarsın.
Git ama git sarsılsın gök, yansın denizler, buharlaşsın
Gelse de tüm evren avuçlarına, her dokunuşunda canlansa hayat
Git işte git dönmeden arkana sonsuz kez bakmadan gözlerime
Ama gözlerin var ya onlar gitmesin işte.

Ellerin dokunur
Gözlerin kalır tenimde
Sen de gitme.

Ne olur.

Latif Memiş

Gölgende Gelincik Beyazı

Boğmuş beni karanlığın
ey yabansı gölgecik.

Kaldırımlar isyanlarında şehrin
ağırlığın beni bulmuş
metal renklerin dansına
başlamış adımlarım.

Tutmuşum ellerinden
yamaçlarında bulduğum
günkü gibi hayin
bir tutku mu ne
düşündürdüklerin.

Beni böylesine çeken
kırbaçları tüm cezalandırıcıların
karanlığa saklanmış yüzleri
açıklanamaz tutkuları.

Açıklanabilir bir gün elbet
sihirler maskelerde
gövdene yaslanıp
teninin beyazında
kurşunları katil siyahın.

Üstelik,
öğreniveririz içindeki beyazı
asfaltın soğuk korkaklığı
işlemesin umutlarına
gelincik.

Belirsizliğince uzak
umutlarımız bir birine
hiç kimse kadar
yakın
kendimden bile
gölgecik

05.04.1991-19.07.2006

Latif Memiş

Gölgeye Ağıt

Yalnızlıktır sarar
Sarar yüreğimi
Ellerimi, gözlerimi
Apansız iner ümitlerim
Gökten yere
İner yüreğim.

Adını bile bilmem
Sorarım nedir bunlar
Nedir bu duvarlar
Bu insanlar
Bu soluklanan içimde
Doludizgin.

Bu düğüm nedir
Boğazımda
Bu şarkı, bu şiir
Neredendir

Neden yazılmıştır ki, şu yaşam
Neden söylenmiştir hepimize
Belli belirsiz
Yapmacık fısıltılarla
Hani birisi çıkıp ta
Haykırsa cevabını diye beklerim
Ama yine de herkes susar işte
Susar.

Onun adı nedir bilmem
Yalnızlıktır
Hasrettir
Sensizliktir
Yürür gider.

Yalındır geçen zaman
Düşleri getiren
Geceler boyu
Düşleyememek nedir
Bilir misin?

Yüzün ölümün yüzü iken
Gözlerinde yaşamak
Alaycı bir yorumdan başka
Ne olabilir ki

Bilirsin
Anlattığım öyküleri dinlemişsindir
Ellerimle çizdiğim
İmgelerdeki sessizliği
Ezberlemişsindir.

Kimse anlamaz

Ne odanın duvarlarına sığan
Yaşamak sanrısına
Ne de zamansız ölümlere
Bir ad bulunmaz
Biliyorsun.

Yazılamayan
Pek çok yalnızlık vardır
Biliyorum.
Yine de hepsine kelimesiz bir ad
Yaşam kadar yapmacık
Olmayan bir ad
Koymalı
Biliyorsun.

Latif Memiş

Gülünç Şiir

Az önce okudum,
Ve az önce güldüm
Tüm yazdıklarına.
Bir dostla yada şu.bu derken;
Eskiye yeniye.

Ne de kötü bir gece bu böyle
Ne kötü saatler
Dışarı baksam
Nerede tramvaylarım
Bisikletim
Şu araba dedikleri meretler
Vızır vızır

Bir tarafta "In your green ice"
Diğer yanda Gençlik parkı.
Sakın aldanmayın,
Burası Altındağ.
Dünyanın en zengin semti.
Oysa cebim boş.
Öyle olsa da rahatım nedense.

Aslında ben hiçbirini istemiyorum
Bir yeni kalem
Alabilsem yarın
Tüm altınları onlara
Hibe edeceğim
Sonra oturup güleceğim

(28.04.1989)

Latif Memiş

Güne Gül Değsin

güne gül kokusu değsin
geceye gülümsemen
denizlerce özgürce kanatlansın
rüzgarına kapılıp yansın
güne aşk kokusu değsin
geceye sen.

Gözlerine samyeli değsin
Gülümsemene sözcükler
Zamanın izinde gizemin kalsın
Tutkulu yolculuklarla yağsın
Aşka sensizlik korkusu değsin
Ruhuna gülümsemen

Yalnızlığa gözyaşı değsin
Karanlığa gözlerin
Hırçın dalgaları kucaklasın suskunluğun
Ellerinde okyanuslar durulsun
Evrene bahar çiçekleri değsin
Yaşama sevinçlerin

Çiğliklerime rüzgarın değsin
İklime suretin
Renklerinde vuslata ersin özlemlerimiz
Teninde kahkahadır çiğliklerimiz
Varlığına aşk gülümsemesi değsin
Yokluğuna korkularım

Güle güneşin ışıltısı değsin
Güne gül.

Latif Memiş

Hani Bilirmisin

Hani anlatmış mıydım sana
Küçüğüm
Yaşam soluk almıştı hani
Küçücük ellerini açmış
beklerdi
Gözleri pencerelerde
Tüm
küçük kızlar
Kahvelerin kapılarında
Sanki bir gizem ararken
Gözleri

Hani bilir misin?
Ey sen
Ümitlerimizi.
Bir buharlı gemi geçerdi
Boğazdan
Usulca ninniler mırıldanırdı.
Bir gemi Kadıköy rıhtımında
İki çift gözün yanibaşından
Seyirir
Küçücük kızların dillerinde,
Öylece şarkılar mırıldanırdı
O güzelim günlerine İstanbul'un

Hani koskoca bir aydınlık
sarılmıştı
Umutlarımızı ellerimize almış
sokaklarda
Çığırtnan satıcıların dillerinde
çepeçevre
Uzaklara süzülüp gitmiş
Bir Sarıyer, bir Bebek'te
Şarkılar dilleniyor
Ve rüzgar bir parça bizden

Hani ele avuca sığmaz olmuş
ufuklar
Ve yaşam bir parça biz olmuş
Sokaklar gözlerimize dikilmiş
Kaldırımlar
Gövdelerimize yaslanmış.
Ta ki Beşiktaş'tan Karaköy'e kadar
Bir parça deniz kokmuş tenimiz
Sana yaşamı verdiğimiz gün gibi
Taptaze kalsın umutlarımız diye
sen, ben ve İstanbullar boyunca.

Latif Memiş

Hayalden

Hayalden bir geceydi
Karşımda sen oturur
Bana büyülü sözcükler söyledin
Bir an sana takılsa gözlerim
Kaç kez sarılırdım sessizliğine
Kaç kez kor olurdum ateşinde
Hiç bıkmazdım

Hayalden bir geceydi
Ellerin kavrulur avuçlarımda
Bakışlarında erir sessizlik
Ve hınca hınç büyüdü
Rüzgarların ıslığında,
Bakışlarında bunca tutku
Bunca sözcük olmasa belki
Hiç kimse konuşmaz
Konuşsa anlaşılmaz

Hayalden bir geceydi
Her kaçamak saniyede büyür
Büyüdükçe erişilmez olur
Dudaklarında aşk
Dokunsan titrer yüreğim
Gülüşün yürür içimde
Sıcaklığını yayım
Donar kalırım
Tenin tenimden süzülürken.

Hayalden bir geceydi
Omuzlarımda süzülür gözyaşların
Sevgiden de büyülü hatta
Tutkudan birkaç cümle ötede
Hüzünlerimiz hıçkırıklarda büyür
Karanlıklar senle kaybolur
Ve tüm büyüler bozulur
Yılların kaybettiklerine
Kaskatı ağlarım

Hayalden bir geceydi
Biz vardık sadece
Ayrılık henüz keşfedilmemiş
Belki yaşanmamış bile hiç
Her şey susar
Sonrası hep sessizlik.

Latif Memiş

İçimdeki Göçe Dair

"Ağaca bakar-görmez ağacı-kendini görür
Yola bakar-görmez yolu-kendini görür
Yukarı bakar-yıldızlar var gökyüzünde-
Ve aynaya bakar-görmez kendini-
-Selam verir"

ZAHRAD (Çeviri: Ohannes ŞAŞKAL)

İçimdeki göç hep vardı. Her göç gibi başlamıştı. Onun öyküsü de diğerleri kadar bildik, tanıdık. Yüreğimden alıp götürdüklerine dair göç öyküleri hepside. İnsanlığımıza dair. Ne zaman yüz yüze gelsem onunla, korkar ve ürkek gözlerimi saklardım öykülerimden. Umutlarım vardı herkes gibi. Karanlık ve gizemli yanlarım. Tutkularım ve aşklarım Kerem ile Aslı'ninkine benzer. Ergenekon'da Kıyan ve Nüküz idim. Hulin Dağının eteklerine kurmuştum otağımı. Selenge Irmağı kıyısında rüzgârla söyleşen Yunus Emre'ye konuk olmuştum. Manas Destanındaki atalarımın hikâyelerini size getiren bendim. Alp er Tunga'nın yol arkadaşı, karındaşıydım. Vardığımız yerlerde Kral Arthur'un, Napolyon'un, Fatih'in izleri vardı. Şimdi farklılıklar aynı olmuştu. Kahramanlar aynı toprağın öyküsünde geçmişimle buluşuvermişti. İçimin göçünde buluşmuşlardı hepside.

Sonra yerleştik hepimiz. Modern çağın damarlarında dolaşan yerleşme duygusu bir virüs gibi iletişsel bir ağla sardı sarmaladı bizi. Göçlerimiz beton kalabalıklar kadar kabloların ucundaki kimliklerimizle birlikte son buldu. Avrupa'nın ortasından, geçmiş yüzyıllar sonra bile koruyan bir ülkenin eski taş binaları arasından tarihe ihanet eder gibi yükselen Eiffel Kulesi içimin göçünü de hep üzerinde taşıdı. Yüzyıllar yaşlandı. Kelimelerim yabancılaştı. Medeniyetlerim anlamsızlaştı.

"dün döndüğümde içimin göçlerinden
geçmişimin sayfalarıyla yüzleşmelerim
kurşun gibi ağır bir yükün altında.
yüzümüze savrulup giden,
korkunç bir zaman aynası tarih dedikleri"

Sonra göç geri geldi.

Çadırlarımızın kahverengi dünyası, metalin yada plastiğin renklerine yenik düştüğünde bittiğini zannetmiştik sürüp giden yaşamsal göçümüzün. Ama ne zaman başımız sıkışsa, ne zaman bir felaketle tanışsak yine çadırlarımıza geri dönmüştük. Dün Marmara'da bugün ise Asya'da yitiklerimize sığınıp ağladığımız yer orasıydı. Belki metal yalnızlığı, belki sanal plastik dünyalar karıştı yitirdiğimiz her dünyaya. Karanlığındaki renklerini keşfedemediğimiz gölgeler sarıp sarmaladı. Yine de göçümüz sürdü işte. Çocuklarımızı yitirdik, sevdiklerimizi. Oysa dokunmadığımızda bir çiçek olmasını beklemiştik. Yetişip dünyaya meyveler vermesini. Ama göçüp gitti sorgusuz ve savaşız. Uğruna umutlarımızı yitirmeyi göze aldığımız kan kırmızı bir çığlığın sessiz hıçkırıklarıyla çekip gitti dünyamızdan. Onlar göçlerini tamamladılar. Sınır tanımadan. Sonra savaş geri geldi.

Toprağa duyduğum tutkunun sahip olma arzusuna dönüştüğü gün her şey sonsuza dek değişmişti. Her adımda, tüm zaman aralıklarında kim bilir kaç farklı sınır yitip gitmiş ve ardında dersler ve efsaneler bırakmıştı.

Ne Dünya savaşları anlamlandırabilirdi bu trajediyi ne de Dostoyevski betimlemeleri. Baştan aşağı kahverengi bir kan aktı topraklarından sevdalarımızın. Hafızamızın unutmamasına izin verdiğimiz bir uçağın üzerinde görmüştük nasıl kaybettiğimizi insanlığımızı. Oysa renklerimiz vardı kırmızı, mavi, sarı, yeşil, turuncu, mor. Siyah ve beyaz kadar keskin bir tonsuzluk kapladığında buraları griyi nasıl özlediğimi bilemezsiniz.

Sahipsiz değildik. Elimizden tutan öfkemiz vardı. Uğruna savaşabileceğimiz varillerimiz.

Kutsallığını yitirmeden toprağımızın sınırlarını sonsuzlaştırdık. Zaman bir geçitten öylece alıp götürdü kültürlerimizi. Yaşamımızı ışınladı, iletişimsel bir evrensellik içinde yok etti sınırlarımızı. Ekmeğimizin tadı değildi artık özlediğimiz.

Evrensel bir aile olma lütfüne erişmiştik.

Şimdi çocuklara, geleceğe söylenecek kelimelerimi arıyorum. Yüzümü bulabilmeyi, içimdeki ruh göçümü savaşın gökyüzünde susturabilmeyi umuyorum. Duygularımı göç ettiği yerlerde uyandırabilmeyi.

Hoş geldiniz. Suskunluğum renklerin göçüne yakılmış bir ağıt olsun. Toprak nallarımızın ucunda sarkan, kıtadan kıtaya sürüklenen uygarlıkla bizi bulsun. İçimizin göçünde yüreklerimiz buluşsun.

Latif Memiş

İçimin Öyküsü

Günah değil ki,
bunları anlatmam sana
söylüyorsam eğer,
şu cam aralığından
en kuytu köşesini yalnızlıkların
Mutlaka
bir nilüfer kokusu sinmiştir
bataklık kokusuna,
ve bir kardelen açmıştır geceleyin

Günah mı ki bunca bencillik
Bunca çelişki
Kendini sınırlamalar
Öylece uykusuz yaşamalar
O ölü kadının dokunuşu

Günahlarımız diz boyu diyorlar
Bilmiyorlar öpücüklerle sığmadığını
sezgilerin
Solgun bir gül açıyor sessizlikte

Sensiz diyorlar sözlükleri
Öylesine isimsiz
Ölesiye isimler
Olmalı mı?

Olsun-olmasın anlamazlar ki
Bir türlü yürümez,
Zamanın küçücük içine
Sıgmış karanlık bir çığılığı

Gökkuşağı da olsa
Elimizin altında
Bir makam arabası da
Hep aynı sözcük körüklüyor
"sus oğlum,susarak konuş" bir kere de

Latif Memiş

İlham ve Peri

Baharın tortusu yapışmış ellerimize, yüreğimizin resminde düşler kurar,
Mutluluğun binlerce tonunu acıtır zaman, olduğun mekân zamanda yağar,
Gülün adına, ibadetin mihrabına ve sevgilinin lütfüne erdikçe pınar
Kaynağında gizemdir dudaklarının kıvrımından içildikçe gönül kanar

Ey sevgili
Sensin serseri
Bende hem deli
Sende seferi.

Bir okun sadağında saklanır savaşın hırçın naralarındaki korkular
Olgunlaşıyor zaman, bekledikçe büyüyor içimizde sana dair tutkular
Aşkının derin girdapları, gözlerinin renginde başlayıp biten aydınlıklar
Ellerin sonra, dokunulması ve hatta kaybolması ellerinden tutan rüyalar

Ey sevgili
Sensiz matem
Sendedir emeli
Bendedir alemi

Yüreğim uzak denizlerde, tenim senin varlığında hayata dokunuyor
Aşkımın çığılığı çığığında, sevgimin zehri kanayan sözcüklerde anlamlanıyor
Yağmurun vedası, gülümsemenin salası yaklaşıyor kapına, büyülüyor
Kışın cefası, kokunun sefası yürüyor yolların kıvrımlarında içimizi sarıyor

Ey sevgili
Sensin gizemi
Bende temeli
Sende merhemi

Uzun yolculuklardan geldim sana, hasretinden çatladı zaman ve mekânlar
Şehirler geldi kapına sana ulaşmanın zor anlarında, kapında kapılar
Evlerin odalarında yalnızlık ve yalnızlıktan izlere tutundu şarkılar
Sade ve duruydu yanında tüm öyküler oysa sesinde anlaşılır sensiz anlar

Ey sevgili
Sen hem peri
Bende cemali
Sende zemheri

Ey sevgili günüme sen dokun, geceme sen doğ aydınlansın karanlıklar
Bulutlar yağsın en mahrem anlarına ve anlarına kavuşsun ayrılıklar
Bir gelincik dokunsun tenine, mor yıldız çiçeklerinde karşılsın baharlar
Gel işte gel uykulardan uyanıp, sarsılsın izleri zamanın gerçek olsun masallar

Ey sevgili
Sen serseri
Bende deli
Sende peri.

Latif Memiş

İnsanca

Bir karanlık kokusu vardı sokaklarında şehrin
Belki de yaşamın burukluğuydu üzerinde
Apansız bir gece vakti, bir dostumun omuzlarında
Hayatımın grevini yaşıyordum insanlara karşı.

Kaldırım taşlarında yatan gölgelerin karanlığı değildi
Belki de düşüncemdi geceleri ağartan.

Ve ben yeni bir yaşam arıyordum kendime
Yeni özgürlüklerin çaresiz izlerini belkide

Gözlerim lambalarında kalmıştı gecenin
Kaybetmiş, bulamıyor, göremiyordum
Hissedilmemiş duygularda yaşıyordum hayatı

Oysa ne ben gerçeklerden kaçıyor
Ne de gerçekler beni kovalıyordu

Yalnız ve yalnız serin rüzgarların kokusunda
Bulmuştum benliğimi
Dağılmayan sislerin derinliklerinde

Yüküm ağır sevincim buruktu
Hapishane duvarları değildi sınırlarım
Ya da demir parmaklıklar pencerelerim.

Ne geceler dolusu yaşanmıştı hayatım
Ne de bildiğiniz o acıklı şarkılarda

Aklımdakiler ne ailem ne de dostlarımdı
Düşünceler donmuştu gözlerimde
Dilimi yutmuştu kalemler.

Alıştığım mürekkep kokusu değildi,
Sen de değildin dokunup sevebildiğim
O gece.

Derin hülyalarımı paylaşmışlığım yoktu insanlarla
Bir düğüm gibi tıkanmış acıları boğazımda

Aslında ne küçük bir çocuktum hayat için
Ne de hayatı mutluluk rüyaları ile süsleyen bir gelin
Geçmişimde asılı kalmış bir beşik miydi bilemem
Yaşlanmayacak anılarım gözlerimin önünde.

Ya yüreğim?
Onlar kucaklayamadığım gecelerde
Birazcık gözyaşı belki sonra ölesiye bir yürek.
Direngenliğimde bulmuştum hayatı
Yaşamı savunmaya gittiğimiz geceler aydınlık

İşte o an kendim olabilmıştim

Kanımın son damlasına kadar bir insan.

Latif Memiş

İsimsiz Bir Dolu Düş

Özlemek güzeldir
ve beklemek umutların yalnızlığında
sevmek
soluk alıp vermek kadar
gerçektir.

Beklemek güzeldir
bir anı yakalayıp objektifin ucunda.
her anıyı
zamanın cetveline
yaşamlarla eklemek
yeni bir sesin
titreşiminde.

Umutlar güzeldir
bir sanatın görkemiyle yükselmiş
yalın ve gizemli duyguların
gölgesindeki yükü
bir cevher gibi anlamaktır çünkü
düşlerimiz

24.05.1990

Latif Memiş

İstanbul Vedası

Zor bir zamanla verdik adını
Kıraç toprakların meyvelerinde tattık gülücüklerini
Sen ki bir çocuk
Sen ki bir genç kız olmuştun
Hasadı gecikmiş buğday tarlaları arasında
'bir umut meyvesi' denmişti sevgine

Ulaşılmaz bereketler uzaklığınca
Servilerin gölgelerinde serinlettik yalnızlığımızı
Ayrılıkların sitemkar sözlerinde
Ve bereketli göğüslerinden taşan
Şehvetlerin hazlarını bulduk ellerimizde
Oysa ne bir anlık tutkuların yorumuna
Ne de yılların anlatılarına bağladık
Bir anlık sarılmanın yaşama sevincini.

Denizin ıslak, rüzgârın ılıntılı yelkenlerini açtık
Senin gözlerinin ateşli
Ellerinin eriten dalgalarına
Sonra...
Bir dünya dolusu bir sandal peydahladık
Ufuktaki yaşamak çizgisinden.
Anladılar mı bilmiyorum
Anlayamadıklarımızı...
Ve bir İstanbul dolusu tarihi
İstanbul kadar eski sevgileri
İstanbul yaşadıkça
Bizi kıskandılar diye sırf;
Vahşice
Bir öpüşe sığacak hazlarımızı sakladık, yarınımıza

Bilirsin
Kayaların kalabalığı engel
Sokakların çığırkân satıcıları sağdıç değildi
Ellerimizin dipdiri şehvetine.
Zaten anlamadılar bile
Niçin sustuğunu dudaklarımızın
Neden ateş aldığını
Gözlerimizin.
Böylece belli belirsizdi yaşamak
Ve beklide biz yoktuk orada
Onun olduğu zaman
İstanbul yaşamınca uçuk bir silintidir karabasan.
Bir buhar parçası gibiydik
Bulutlandık
İslak değildi yağdığımız yağmur
İnsanların gölgeli gözlerine
Sessiz sedasız anlattık sevimizi
Ve yalancı sözcüklere verdik
Ayrılıklarımızı, umutla.
Ey İstanbul
Sen bile bizim kadar hasret olmadın

Böyle dolgun ayrılıkların
Bir anlık hazlarına.

İşte burada
Mesafelerin insanlarla uzadığı
Yüreklerin duygularla birleştiği bu yerde
Hiç engel değil yaşamak
Kim bilir kaç asırlık ayrılığımızın
Her anını bir zifaf sadeliğinde
Beraber kılmaya.

Tarih kadar eski
Yaşam kadar gerçek
Bir anlık hazlarımız
Ve biz yaşadıkça
Ne düşünümüz yaşamla
Ne de ölümümüz aşkımıza
Son perde.

01.08 -Çerkezköy

Latif Memiş

İstanbul'a Çizmek Yaşamı

O çizgideki yalancı uçurum
Gözlerine benziyordu
O gece ağlayan çocuğun
Ve başağrısı dolaşıyordu sokaklarda
Sokak lambalarının altında
Yüzlerce araba dönüyordu,
İki kız, insanlık dışı
Sözcüklerle yürüyordu, susarak
Kahkahalar yalancı, yapmacık kalıyordu
Sanal benliklerin kıyısında

Deniz yok,
İstanbul yok, sen yoksun
Yosun kokuları arasında
Eksik olan bir sen değilsin ki
Yokluklar sarmış dört yanımızı
İnsanlar gibi

Söyleyecek bir şeyler arıyorum
Suskunluğa adanmış İstanbul'a
Kaldırımlardaki sen
Ve benliğimdeki kahkahanın
Resminden başka.

Latif Memiş

Kaçak İkilik

Bir andı ve güzeldi yaşam
toprak bir evin gölgesi gibi,
bir tarih anımsıyordu insanlar
sonra asırlık bir kavak serinliyordu.
Betoneleme katlar arasında
Kuşların cıvıltısına karışıyordu,
Eski evlerin damlarından yükselen
Yalnızlık

Yeşildi yaşamak, desen desen
ve sesleri kurşun gibi
gövdemizi delip geçiyordu.
hani tut ki traktörlerin
tut ki kamyonların gürültüsü olsun
insanların kaçak gözleri
iççekişlerle kıvransın,
sabaha kadar yalnızlık

İki karpuz olsun poşetteki
ipince bir kadın geçsin
üzerimizde bir asır
kokusu kalsın.
ve gözleri gözlerimizde asılsın
toprak yol her kıpırdanışta
toz duman boğulsun
çevredeki duruluk ki
saçma-sapan
bir şiir
ve ben-sen
ikimiz
KAÇAK

15.08.1990

Latif Memiş

Kaçak Öyküler

Kaçak bir güne çizilebilir mi yaşam
geciken sözlerimizin omuzlarına
sevginin geciken elleriyle
belleyerek yepyeni düşlerimizi

Kaçak bir güne çizilebilir mi sevgi
ve gerçeklere dönüşen düşlere
tüm umulmaz sözleri söylerken
serzenişlerin ortasındaki yalnızlığa

Metal bir yalnızlığa verdik sonunda
yıldızlı gecelere bezenmiş sözcüklerimizi
dalgaların seslerinde döndük yaşama
kaybettiğimiz derin yalnızlıklardan

Kaçak bir gündü
Kaçak bir öykü söyledik
Ve sustu
Kaçak yaşam

29.05.1990

Latif Memiş

Karanlık Geceye Söylenen Şiirler

I

Bugün de suskun başlıyorum geceme
Dilimin kilidiyle yüklendiğim
Dayanılmaz acıları
Geleceğimin diliyle çözüyorum
Yarının umuduyla yaşadığım gerçeği
Bu gecenin anısına çiziyorum
Alnımın en eskimez yerine.

Yorgun bir zamansa yaşadığım
Yüreğim ağırlaşmış,
Koyamazken bir yerlere
Sıgamazken zamana ağlayışlarım
İki yüzlü,
Nefret dolu insanları görüyor
Ve susuyorum
Tüm gerçeklere nanik atarcasına
ZAMAN GİBİ

II

Düşlerimin dostluğuyla yaşıyorken hayatı
Gerçeklerin imbiğindeki yalnızlığa
Dönüşüyorken zaman
Özgürce bir başına
Hiç kimsesiz yüzlerinde insanların
Bir göz gibi yanan yüreğimi
toprağa bulamaksa
özgürlüğü duyumsamak.

Benim düşlerimin
gerçeğe dönüşen sancısı
bir avuç dolusu düşüncem
ve yokluğun kederiyle
ürkütürüm uyuyan suları
tıpkı insanlardan, düşünmekten
konuşmaktan ve gerçeklerden
korkup kaçtığım gibi.
insanca yaşama istemine çektiğim yabancılık
BEN GİBİ

III

Yüzümüze savrulan her şeye
Aldırmadan yaşamaksa hayat kanım.
Ezilmenin tadına nanik atmaksa düşüncem.
İnsanlardan nefret etmek gibi adice gerçeklere
"hayır" diyebilmek gibi
Yalnızca hayat damarlarımızda

Dönmek aynı noktaya
Ve yürümek sonsuzla
Gerçeğin ta kendisidir işte
Biz sevmesekte;
yalnız yaşar,
ölürüz çünkü
Ama yine de bitmek bilmez hiçbir şey
HER ŞEY GİBİ

IV

Yüzümde yıkanabilse şu sabahlar
Kalbim simsiyah olmaz aynalarda
Ve zorlu acılarla yatan benliğim
Beynimdeki afakanlar gibi.
Gerçeklerle sarar,
İlk ışıkta her yeri
Yeryüzü ateş kesilir
Hiç kimse anlamaz
Bir şeyleri nedense
Hiçbir şey
ONLAR GİBİ

V

Akşamlarca yıkık,
Yazılmamış senfoniler kulaklarımda
İpıslak bir çizgi
Gözlerimden ellerime
Ellerimden yüreğime
Hayatım bir manastırın kadehinde
Eskimiş bir şarap kadar yorgun
Sadece gecenin avutkanlığında
Sabahı anımsamak
Kötü geçen saatlerin
KELEĞİ GİBİ

VI

Yüzler yorgun
Ve beynimce zerrelere
"Bulduklarım gerçek mi yoksa" diyerek
Kendimce hüzünlenip, sustuğum
Kabuğuma çivileyip tüm hayatı
gerçekler gibi
Geçen saatleri,
zamanı, yaşadıkça
Susukluğuma yüklemiştim
HERŞEY GİBİ

VII

Bir geceyi yüklerken,
Hasretin küfesine
Omuzlarım çökmüş,
Dudaklarım çatlamışsa susuzluktan
Hayalleri getiren geceler
Bir günahın sıcaklığıysa
Yüzümde yanıp sönen karanlık renkler
Hala eskimemişse yüreğim
Sesi geliyorsa uzaktan
Çarklar dönüyorsa,
Durgun sulara
Ve Odamın duvarları hala
Aynı yankıyla fısıldıyorsa yüzyıl
İşte orada bir ben
SENSİZ GİBİ

VIII

Bir sigara yanmış ellerimde
Önümde kağıtlardan mezeler
Elimde demlice bir çay
Sarhoşsam bir şeylere
Kapımda asılı duran bir çivi üzerinde
Çakılmış bir resimse duygularımla ben
Gece boyu dört duvar
Suretlerle karşımda
Sisli bir odada hep yanımda
Yüreğimse kelepçe
Sessiz voltalardan sonra
Adımlarım meydan okuyorsa mahkumluğa
Sensiz gürültülerde
Yürek kesilir gümbürtüler
Her şeyin odağında,
yalnızca kaybolurum
Yüreğimde paramparça bir mavzer
sevdalar
HEP BİZ GİBİ

IX

Tütündür ellerimde yüzyıllarca
Çıkmayan isi karanlığın
Senin pembe dudaklarındır
Paramparça eden gecelerimi
Bir kabrin karanlığındadır
Gündüzüm, gecem ve ben

İşte o öyküdür yazdıklarım
O karanlıkta parlayan yıldızlar benim
Sadece ve sadece avutan
Mezar taşlarını
Senin hayalindir sevdiğim
Yani benim hasretim
Ebediyete kurulmuş bir köprü
SANA GİBİ

X

Sana hiç hoşçakal demişmiydim bilmiyorum
Zaman bir cendere
Ve biz kaybolmuş paradokslarız
Sonsuzun izinde
Ve tüm yazılanların
ANISINA

(12.12.1988-30.011989)

Latif Memiş

Kardeşim Betül'e

Yaşamın her yüzünü yaşadık ölüm gibi
Sevdik,sevildik,güldük,ağladık gibi
Her sesle bir dönüşüm başladı anladık
Yürekler coşar oldu anlatamadık
Sesler,kelimeler yaşamın bir yüzü oldu
İnsanlar ve yaşananlar yüzsüzlüğü

10.01.1990

Latif Memiş

Karmaşa

Tarihin alınının ateşinde
bırakıverdik
türkülerimizin ezgilerini
yıllarca bekledik
ki söylensin
kelimeleri.

Yanıbaşı umutlarımızın
rengarenkti
ve belli bir parça
sen olmalıydı
ya da sana
yaklaşmış

Zaferin rengi olmaz
tutulmaz
dendi bunca yaşam
elbet her şey bir parça
gerçek olmalı
diyebilirdik.

Dinle şu uzaklığın
sezgilerini
belki sende bir şeyler
bende uzakların
kırıntıları kalmıştır
savruluyordur.

Duydun mu şehrin
nefretini
yaşamın bir nefeslik
anlamını,
anlamsızlığını
söyleyen çıkar
ve sen-ben
öğreniveririz.

08.01.1991

Latif Memiş

Kasimda Yakamoz Sarkilari Söyleniyorken

Sessizce yaklaştım yanına.

Karanlık bir buğu içinde yükselen şehrin ışıklarında hepimize dair sıradan öyküler yükseliyordu.

İçimdeki çocuksu gülümseme

yerini anlaşılmaz bir heyecana bırakmıştı.

Arabanın kapısını açarken yüzleştığım

geçmişin rıhtımlarında kalakalmıştım sanki.

Bu gece ilk yolculuğumuzdan daha farklı bir gülümseme getirmişti yanında çünkü.

Konuştuklarımız hepimizin zamanından gelen diğer anlatılar gibiydi.

Yanımda duran ve hep benimle gezen karamsar ve soğuk hava

yerini öylesine bir memnuniyete bırakmıştı.

Öylesine diyorum.

Aslında o kadar çok yaşanmış öylesine an vardı ki yaşamımda.

Beni korkutan.

Kurgusu sessizliklerin içinde süregelen.

Ayrıntılarını hatırlayamadığım

yağmurlu ve buğulu bir yolculuktu ilk yolculuğumuz.

Yanında huzursuzlanmış ve çocuksu bir çekingenlikle susmuştum.

Belki birkaç sıradan resmi cümle.

Benim kadar onu da saran kaçamak birkaç bakışa sığmıştı bu sessizlik.

İlk yalnız yolculuğumuzdu ve ben geçiştirivermişim bu nedenle.

Şimdi daha net görünen ışıkları şehrin,

sanki bir parça yabancı ve sisliydi bizim için.

Onunla ilk karşılaşma anımız da öylesine bir zaman diliminde yaşanmıştı. Öylesine buluşma noktalarında birleşmiş zıtlıkların ortasında karşılaşmıştık. Aramızda korkunç öyküler, ürkütücü efsaneler vardı.

Hatta beni görmesini engelleyecek kadar derin bir soğğun ortasındaydık. Bir an önce bitip gitmesini istediğimiz bir gün vardı daha geride.

"Merhaba" dediğinde, ilk saçları düşmüştü gözümün önüne.

Arabanın dikiz aynasından görebildiğim derin renklerle söyleşen gözlerinden daha çok ortamı saran nezaketi idi.

Beni sarmıştı en azından.

Beş kişinin ortasında ayırt edilebilir bir zarafetle süslüydü sesindeki titreşim. Aslında o kadar karışık olmasam, sesini bile izleyebilirdim onun.

Oysa o masum ama tepkili cümlelerini ve hatta direk bana yönelmiş tepkisini fark edemeyecek kadar hesapsız bir karşılaşmanın ortasındaydı

o gün orada bulunan herkes.

Kelimeleri tanıdık ama gülümsemesi yabancı idi.

İşyerine ilk gidişim ayaküstü merhaba ziyaretinden daha çok

heyecanıyla yüzleşme anlarıydı sanki.

"- Mavi hoş olmuş. Gözlerinle uymuş."

Gelgitler ve nazik içtenlikler. İçinden geldiği gibi ve sorgusuz bir ölçü.

Beni etkilemeye uygun her şey var orada.

Ama ben neredeyim?

Çıktığımda içimdeki heyecan dalgası,

birlikte yudumladığımız çaylar boyunca bizi saran bir düş molasıydı sanki. Saygılı ve inanılmaz heyecanlı başlayan kelimeleri

ruhundaki renklerin ahengiyle birlikte ulaşıyordu sohbetimize.

Sıkboğaz etmemek adına kalktığımda adımlarımın

ne denli ağırlaştığını hissetmek için arabada soluklanmam gerekti yol boyu.

Bir arayıştan ziyade peşinde olduğu bir dinginlik vardı her halinde.

İkinci ziyaretim de çok farklı değildi aslında.

Önce sohbetin ortasında konuşarak susmuştum yanında!

Hiçbir kelimenin anlatmaya gücü yetmeyecekti biliyordum içimi.

Kendi sözcüklerini bulmalıydı, kendi dilini.

Tüm mekanların, tüm zamanların

suskun ve çekingen mahkumları olmaya adaydık ikimiz de.

Hepimizin başkalarının hayatını yaşamaya çalıştığını farkına vardığımda küçük bir çocuk değildim hayat için.

Başkaları adına karar vermek.

Onlar gülümsediği için gülümsemek, onların gerginliğinde stres atmak. Yaşamın tam tanımını bu oldu zamanla.

Başkalarını yaşıyor, onlara dair bir yaşamda yaşamıma yeni dünyalar eklemeye çalışıyordum.

Bu bir gün ailem, bir gün vatanım olmuştu.

Bu tuhaf bir kaybolmuşluk öyküsü idi benim için.

Belkide kendimi bulabilmek umuduyla çıktığım bir derviş yolculuğu.

İçinde limanlar, karanlık sular ve keşfedilmeyi bekleyen yeni anlamlar olan. Yani kısacası benim yalnızlığım başkaları adına onlardan yaşamaktı.

Bir başka bakış açısı ile ise başkaları adına kendimden yaşamaktı yaşamsal göstergem.

Çoktan vazgeçmiştim gözlerimle görmekten her şeyi.

Yüreğimle, suskunluğumla bıktırıyordum yaşamın çılgınlıklarını.

İnsanca bir şeyler arıyordum sadece; bir bakış, bir dokunuş ve içten bir gülümseme en önemlisi..

Sonra korkulu ama çok sevdiğim diğer tüm günlerde bana kalmayı öğretecek biri varmış gibi gelmişti.

Mor çiçeklerle tekrar döndüğümde yanına, aslında bende hüznü çağrıştıran bu çiçeklere dair yeni bir dünya yaratmıştım çoktan.

Mor artık umudun rengiydi benim için.

Kendine saklamaya çalıştığı heyecanlı gülümsemesi

ve içinde dans eden çocukları çoktan sarmışlardı tüm mekânın esirini. Etrafta cıvıltılarla söyleşen bir ordu çocuk vardı şimdi.

Bir an için dokunduğum elleri titremişti şaşkınlıkla.

Sırf o dokunuş bile bir ömür hüküm süren özgürlüğü olmuştu yüreğimin.

Buna aşkın çekiciliği de diyebilirsiniz.

Şarabın günaha dönüşen cazibesi gibi.

İçmeden bile başını döndüren bir koku yayar ya bedenlerimize.

Kokunun esiri olur bir anda benliğimiz.

Ten kokusu gibi.

Tutuklu ve ondandır artık.

Gözlerinin içine bakmadan ve daha önemlisi görmeden

o ışığı anlaşılacak bir duyumsama değil bu.

Ama oraya baktığımda anlamıştım

onun ne denli geri dönülmez bir yol olduğunu.

Onun özgürlüğünde, henüz keşfedemediğim kokusundaydım artık.

Her kaldırımın köşesinde,

bazen her sokağın sıradan bir yerinde o şehrin hayaletleri yürür giderler. Yüzünüze bakar ve bir başka sokağa dair sorular sorarlar. Anlamazsınız. Çünkü bizim gibi tanıdık, bildik simalardır hepside. Yüzüne bakar ve belki biraz da incellersiniz. Ama bir adım sonra hatırlamazsınız. Kelimelerinin içtenliği mi desem ya da onun kendinden bile kaçırdığı gözleri mi. O anı, bizi içine alan zamanı huzurlu bir sohbeta dönüştürecek her şey vardı. Mevsimin soğuğu şarabın kokusuna karışmış, gölgeler bu ülkeye dair melodileri raks ediyorlardı. Kan ter içinde kalmış duvarlar köşelerden teğet çizgilerle geçiyor ve tüm mekan köşelerini ve çizgilerini yitirip yokluğa karışıyordu. Gülümsemesinin aydınlığı çökmüştü geceye. Sonraki günlerde tarih dışında hatırlayabildiğimiz en önemli ayrıntı mor çiçeklerdi. Neden birbirimizle buluşamadığımız bilmediğimiz bakışlarımız ve tüm şaşkınlığımıza meydan okuyan doğallığımız vardı bir de. Hani derleyip, toparlayıp her şeyi gidersiz arkanıza bakmadan. Dönüp baktığınızda içinizi acıtacak şeyler vardır hep geride. İçinizi acıtanlar kötü anılar değildir her zaman. Tam tersine içinizi heyecana boğan ve nefesinizi kesen anlar olur. Onu evine bırakıncaya değin soluksuz kalmıştım. Avuçlarımın içi terlemiş ve onu bırakır bırakmaz bir şişe suyu bir dikişte içmişim. Gece boyu onu düşünmüş ve beni korkutan, üstelik çok korkutan bu kızın büyüüne kapılmanın ne denli tehlikeli olduğunu anımsatmıştım kendime. O korkuya kasım paranoyası adını verdim sonraki günlerde. Hatta bir de şarkı uydurdum bir sonraki aya. Sırf bu paranoya yüzünden kaybedilmiş bir gelecek bıraktım sonraki ayların 8 gününe.

“Yine aylardan Kasım
Sanki sende kaldı bir yarım
Her nefesim, her anım
Sanadır canım”

Latif Memiş

Katıksız Yaşam

Yaşama düşü o gün
Yani pıhtısız başlamıştı
    Ne bitmişti küçük, yalın sevdalar
    Ne başımızdaki karanlık
Yaşamın sesi beton
Katıksız akıp gitmişti
    Ne tükenen anlar sessiz, yaralı
    Ne dudaklarda öpücük
Öylece yazarken, söylenirken düşler
Birer ümit kalır ellerimizde
Damağımızda bir tad
Yaşamak gibi pıhtısız bir an
Katıksız yaşam

Latif Memiş

Kendime Şiir

Ezik bir geceyim
Yaşıyorum sanmıyorum inan
Kimi gökyüzü karanlık,
hırçın
Kimi sesindeyim

Dolanbaçlı yollarda mı?
Hayırsız saatleri sığmaz yaşamın
İçine kırık kalemimin.
Hayallerim yorgun.
Susuzluk, açlık gibi yorum.

Bir baykuş gözleri gibi değil
Olsa da hepsi benim.
Bu düşsüz bir gece
Ve başlanmış senaryomun son saatleri

Sakızım yapışmış gecenin tavanına
Çeksem gelecek,
Getirecek göğün düşlerini
Kimse bilmeyecek

O ki bir genç kız
Bedeni geceye türkü
Yayılmış zamana dişiliği
Ve ruhu bize adanmış
Geceler düşleriymiş

İşte bu da son,
Son satırım geceye.
Ve hatta diğer güne.
Söyle Latif kuzum,
Bu kadar saçmalığı
Ne vardı toplayacak bir araya?

(08.04.1989)

Latif Memiş

Mahkum

Esmer bir gündüz yarısı
kaldırımlara sinmiş hayalkırıklığı
gözler esir kalmış uykuya
bir çocuk
elsiz,ayaksız tekerleklerle vurmuş
susuşlarını

bir tabldot yemek
çığ piring taneleri
ve taşlar
demir parmaklıklar
ve soğuk duvarlar gibi
hissedilmiş mahkum
ismi bir kaldırımlik suçlara
yazılmış

çocuk gibi küçücük elleri
dünyası
bir metalin yorgunluğunu
vermiş gözlerine
öylece uyumuş
kaygısız.

bir hıçkırık uyandırmış
aç-susuz geceler yetmezmiş gibi
bir de kelepçe vurmuşlar
yüreğine
sonra bir araba sesi
esir almış geceyi
sıcak
sıcacık bir kan damlası
mahkum etmiş
yalnız geceleri

17.09.1990

Latif Memiş

Masalsı Dünyaya Dörtlük

Her yılla beraber o geçip giden
Yaşadığım sırda, hayat rüyamdır
Hayali kafamda bir ömür süren
Dostlarım, hayatım masal dünyamdır.

(1986)

Latif Memiş

Merdiven Aşk

Tıkır-mıkır
bölük-pörçük
aç-susuz
kahrolası inisiyatifini kullandı
ve büyüledi beni.

alışamadığım
hatta nefret ettiğim
aşkın karmaşık süsleri:
yani o kız.

hani içimden gelmişti de
iki çift laf etmişim,
dostça
zaten nasıl bilebilirdi! (öğrenmedi de)
aşkımı.(dokunamamamın gizemi)

ve ne zaman kavga ettim
bencil-yapmacık dostlarla
ve ne zaman öğrendi
beni terk etti
aşkım.

15.08.1993

Latif Memiş

Ne Durur Ne Unutur

"Ben ne kalbimle ne de aklımla severim.
Olur ya...
Kalp durur...
Akıl unuttur...
Ben ruhumla severim.
O ne durur, ne de unuttur..." Hz. Mevlana

Gülümser aşk sözcüklerinin ritmine aklım
Dokunur aşkın tenine dokunmalara kalbim
Sarmalanır aşka anlamsız tutulmalara ruhum.

Aşkın buluşmalarında, gönlün yoğuşmalarında.
Aşkın ruhudur bu ne durur ne unuttur.

Tomurcukların hafızasında yer etmiş bahar şarkılarını mırıldanıyor gülümsemen
Baharın muştusunda, gecenin sabahında, yollardan sana uzanmalarda
Güneşli bir ikindinin mahmurluğunda gövdene dokunuyor sarsılıyor evren
Yağmurun ıslak sıcaklığında, ürperten samyelinde, sensizlik korkusunda
Taze bahar çiçekleri gibi dolduruyor içimizi, ruhlarımızda semaya karışan semazen
Duanın surlarında, sevgilinin baharında, aşkların acıtan girdaplarında
Uyanma zamanı geldiğinde benliğimize yaslanacak bencillik duygusu kıvamında

Sensizlik demirin ateşinde şekillenmeden
Sensizlik varlığının derininde fosilleşmeden

Uzak diyarların muştulu habercisidir o genç kızı rüyalarımıza taşıyan
Baş döndüren dudaklarında başlayan gecenin matemine bir an dokunan
Masalsı dünyaların kahramanlarına arkadaşlık çılgınlıklarında anlamlanan
Ya da gri bir bulutun gölgesinde aşkın gezgini olmak için kaç kez yanan
Dudakları çatlayıncaya kadar kuruyan, yağmurun ateşinde kaynayan
Eriyen yalçın kayalıkların zirvelerine tutunan karlarla kenarında soluklanan
Canına kan, kanına can olmuş hayatların güftesine ritimler adanan.

Seni anlatmaya geldik asırlardan
Seni almaya geldik yalnızlaşmadan.

Sonsuzun karanlık yanı ağladığında, hıçkırıkların valsı duaya dönüştüğünde
Zamanla yapılan anlaşmanın kelimeleri sardığında, haberci yollara düştüğünde
Sevginin ruhunda güven, tenin kokusunda yaşam arşın ellerine süzülüşünde
Düşünmenin kalıplarından süzülüp mabedin huzuruna yüzünü sürdüğünde
Gerçeğin acıtan kenarında doya doya içmek için nefesinde yollara döküldüğümde
Ölümün kıyısında, suyun akışında, gönül karşılaştığında sana doğru yürüdüğümde
Gecenin kâbusu gündüzün aşkında yandığında, meleğin izi kaldığında yüzümde.

Seninle kapılıp aşkının girdabına
Seninle yazılıp aşkının kitabına

Ey kalbin efendisi, gönlümün nefesi, gözlerimde yağan yazgıların sağanağındayım
Ey aklın ateşi, düşüncenin felsefesi, kitaplara hükmeden mürekkebin kıyısında
Ey ruhun güneşi, varlığın efsanesi, kadim uygarlıklar boyu sana uzanmaktayım
Sevmek zamanında sana bağlanarak, aşkın anlamında sana yakınlaşmaktayım

Her harfi senin adında temaşa ederek filizlenmede içim, sessizce ağlamaktayım
Aşkın yanığı kalmış bedenimde, zamanın her izini özgürce taşımaktayım
Aşkın ruhu kanmıştır yanmalara sana doldukça kalbim aklımı çağlamaktayım.

Gülümser aşkının baharında uçmaya aklım
Dokunur aşkın ellerine derinden yanarak kalbim
Sarmalanır aşka tüm varlığını esir alarak ruhum

Aşkın buluşmalarında, gönlün yoğuşmalarında.
Aşkın ruhudur bu ne durur ne unuttur.

Latif Memiş

Neredesin Ey İstanbul

Ey yabansı şehir
Karanlık kimliklerimiz sana,
Yabancılaşmış insanların
Sokakların ağızıyla söyledikleri yaban.
Kayıp anlattığım efsanelerdeki prenses
Dede Korkut dinmiş masallarımızda
Uçsuz bir vadide içimizde sarsılan
Ayak izleri susmuş aygırlarımızın.
Düşlerimiz demlenmiş
Boğazdaki bir sarhoşun naralarında.
Öykülerimizde yüşadan savrulan hüznün
Aydınlık renkli yakamozların hülyası.
Öksüz kalmış sözcüklerimiz sana dair
Yollara düşmüş her kapıda dinlenip
Sana dair renklerden haberler soruyorum
Neredesin Ey İstanbul.

Latif Memiş

O Ana Adanmış İstanbul

Zamanın kılıcı bilirdik yaşamın umudunu
Sonsuzla birleşinceye değin ellerimiz
düşlerimiz gerçek, gerçeklerimiz de yaşanmaz olunca
Birden başladı yeminler, düğünler, elvedalar
O zamana adanmış İstanbuldu sesimiz.

Suçsuz kelimeler vardı dört yanımızda
Cümleler bezemişti yüreklerimizi
Ve ona isimler aranmıştı bir zaman
Zamanından çok geride kalmış,
geç konan bir isim
O isim zırhımız
Şiirlerimizin ve türkülerimizin tağı olmuştu
Ve onlar düşsel bir baharın doruğunda yaşanmıştılar
Yaşamın adını yüklenmiş İstanbul'daydı kelimelerimiz.

Bir şehrin gizemi yürümüştü belleğimize
Nabızımız tutulmuş ve yaşam bir bakışla tazelenmişti
Sesimiz, kanımız, korkumuz karanlıktı
Bir söz söyledik ki sözümüz evlilik yeminlerine denk
Yaşamın hülyalarından erken buldu ismini
Bir bilinmez bilmiştik onu
Ve onu yalnızlığımızın boyutlarında diriltmiştik
O beklentiler, yolumuza çizilmiş bir düğüm olmuştu
İşte öyle anlamaya çalıştık
ve anlamadan anlattık onu
Yüreğimizin umudunu taşıyan İstanbul'dayken gizemimiz.

Orada başlamış düşümüz, geceler boyu sürüp gitmişti
Biz sessiz ve gizemli bir gece düşlemiştik, düğünümüze
Kaderse bir gündüz sıcaklığı seçmişti
Kelimenin gerçeğe büründüğü bir zaman
Sadece İstanbul ve ben kalmıştık geriye
Yeminlerimiz paramparça oluverince
Bitiverdi şiirlerimiz, düğünüz, elvedalarımız
O an'a adanmış İstanbul'un kollarında.

Ve sevgili dostlarım, burası başlangıçların
Orası ise elvedaların şehri oluverdi
Başlangıçlar ürkek, elvedalar buruk olsa da
O an'a adanmış İstanbul'da başlar satırlarım
Ve bittiğinde ise bilemiyorum nerelerdeyim

Hoşça kal dostum; İstanbul'um
Beni, o an'a adanmış kelimelerimi
Yaşadıklarımı, yaşayamadıklarımı affet.

Latif Memiş

O Gün

O gün,iŖte o gün dŖt
O kuru yapraklar üzerime
O gün uyandım l toprađındaymıŖ
Gibi uyuduğum uykudan
    O gün hani var ya
    Yabansı titrek hayaller
    Suskun gözlerdeki nefret
    Taze bir sabah alacası
    ylesine duygular yani
O gün,herŖeyin bittiği gün yani
Kısır döngülerin içinde
Titreyen ellerimi gördüler mi bilmiyorum
Gecelerce süren titreyiŖimi.
Gndzlere ađlamıŖ seslerle
Galiba hiç yaŖanmadı
Bir sonraki gün.

Latif MemiŖ

Olağan Öyküler

Bir şeylerin tükendiği
Noktadır adın
Bir şeylerin başladığı
Bakışlarında olağan öykülerin.

Yaşam sinmiştir satırlarına
Kelimelerin anlatır görünmezliğimizi
Karanlıklarımız sende
Sen ise tutkulu yalnızlıklarda.

Adın zamana sinmiştir
Silip atamazsın yüreğindeki
Atsan unutturamazsın
Aşkın kol gezdiği kapılardaki hüznü.
Unutulmuş zamanların
Anlaşılmaz kelimelerine
Bir ad bile bulamazsın.

Omuzlarında bir yaşam taşıyorsundur
Karanlık kaldırımların gizlerini
Ve ayrılıklar sırdaştır gölgelerine.

Bir gün yaşamdır
Elini uzatır tutarsın; kaybolur
Bir gün ise ölüm
Solüğünü hisseder
Ulaşamaz, ama kopamazsın.

Kimseler bilmez
Anlayamazlar içinin fırtınalarını
Bir gölge gibi süzülen hissedişleri.

Bilirsin ve yanı başındadır anlamları
Elini uzatır tutamazsın
Haykırsan duyuramazsın.

Bazen anılar
İnsanlardan bile güzeldir
Bu yüzdendir ölüleri sevişin.

Sendedir gizemi yaşamların
Bakışlarındadır doğan çocukların elleri
Gözleri, dudakları
Adları geleceğe adanmış
Kaç öyküyle anlatılmış kimbilir
Simsıcak sevgisi yüreklerinin

Bir gün karanlığa boyanmış
Karanlığın bedeni kesilmişsindir
Ne aydınlığından yüzümüz
Ne beyazlığından ellerimiz
Görünür yokluğunda zamanın

Seni karanlık bir sokakta
Karanlık sözlerde alçakça yargılar
Ama asla anlatamazlar acısını
Kurtulamadığın ayrılıkların.
Yine de dimdik başın
Yaşam bu dersin içten içe.

Çiğ damlası olmuş
Bir çiçeğin yüreğine düşmüşsündür
Her şafağın ışıltısıyla
Yüreklenip büyümedesindir
Ne yaşamlar sorgular seni
Ne sen sorgularsın yaşamın anlarını.

Berrak ve ışıltılı yüreğin
Bir gözyaşı kadar içten ve saf
Kalırsın belleklerimizde.

Anlamadan sorgular
Ve asla anlatamazlar
Anlık unutkanlıkların içinde
Milyonlarca yıllık koşularımızdan
Döndüğümüz insanlığımıza.

<P>
<EMBED
src='http://www.antoloji.com/siir/media/71/www_antoloji_com_465671_131.wav'
autostart='true' loop='true'

</P></center>

Çağlar açar umutlarımız
Öfkemiz yüzyıllara bedel
Dokunuşlarımız aşk
Yüreklerimiz gelecek yağar
Görünmezliğimize.

Latif Memiş

Olmayınca Olmuyor

Seviyorsun,
Biliyor
Ama bir gölge gibi kayboluyor
Sessizce bitiyor
Alabildiğince suskunluk.

Elini uzatıyorsun,
Sarılamıyor
Yalnız kalıyorsun
İnsanların küçük umutları arasında
Konuşmayı dudaklarında bitiriveriyorsun.
İstiyorsun ama olmuyor

Olmayınca olmuyor işte.

Latif Memiş

Orada

Orada,
Uzaklarda yani
Bir yer var biliyorsun.
Bir an var biliyorum.

Sensiz bir an;
Kaçış yani
Bizden, senden, benden
Yaşananlardan ve de.

Öylesine duygular biliyorsun
Susmak, kaçmak
Ezberliyorsun.

Latif Memiş

Öğrendikçe Dostuz

Yudum yudum tattık açlığı
ve yorgunca yürüdük zamana karşı
karşılıksız yaşadık hayatın anlamını
ve onlar sırf bu yüzden vurdumduymaz dediler.

desinler;
biz sevdayı öğrendik ya
hasreti belleyip
yaşamı yazdık ya
bir dostun omuzlarına.

yarını araladık ya bir sevgilinin dudaklarında
ve biz bir başına,
tek bir öyküyle yaşlanmayı,
veda etmeyi
ve vazgeçmeyi,
güçlü ölmeyi öğrendik.
onun tadını şiirlerimize
türkülerimize verdik ya.

öğrenmeyi
öğrendik ya
pişman değiliz hiç.

(1989)

Latif Memiş

Önce Sen Vardın

Önce sen vardın
Sadece sen
Ellerin sonra
Gözlerinde zaman vardı.

Bir kahkaha tarlası bedenim içinde ruhlar zamana, zaman evrene söyleşir.
Eski evlerin pencerelerindeki yoksulluk yürür gider hafızalarımızdan.
Demir korkuluklarda çoktan beridir bedenlerimiz bir genç kızın anılarıyla tazelenir.
Kapılar açılır arşivler kurulur medeniyet içimizde seyahattedir geçmişle.

İçinden açılır geçmişin kapıları, kuyruklu yıldız gülümsemesi dokunur tenine.
Söz efendisi gecenin gündüzün, yalnızlık yürek avuntusu.
Tarihin evlere tutunduğu yerde umuda döner geleceğe bakan gözler.
Dağların ihtişamlı gösterisi sarmalar, içimde körükleşir denizin kuytu mavilikleri.

Hayallerin beslediği okyanustur gelecek umuttur biraz da içinde geçmiş tortusu.
Suskundur akan su kıvgındır güneş çoktan beridir yalnız tutkularında.
Sessizlik kapladıkça içimizde yaşam şarkıları bazen söz bazen melodi.
Zor günlerin sancısı yakar kavurur sözleri yarına dair söylenecek ne varsa.

Kavuşmaların yabancı cümlelerinde kuruldu sevinç çığlıkları.
Bir duvara sırtını vermiş sarmaşık kuşatması gibi titriyor gözyaşları.
Bir kâbus gibi sarıyor rüyaların eski moda tabirleri.
Güzelliğinin dokunulması taciridir ellerim her ilkbahar kavuştuğunda ağlayan.

Sorular vardı
Cevaplara tutunurdu
Ellerin sonra
Gözlerinde zaman vardı

Beyaz örtülerin dumanıdır aşklarımız dostlarla söyleşir zamanda.
Evlerin saçaklarında tutunan yalnızlıkları dağıtır bir eli tutabilme tutkusu.
Meyve ağaçlarının dalları arasında uzanır geceye,
Gece anlaşılmaz sorular besler karanlığa.
Bakışına imarettir yeryüzü korur gözetir sessizde.
Çatlamış toprak yanmış beden kuytunun yeşilliğinde.
Aşk bizi bize anlatır mı bu yalnız gecelerden birinde.

Latif Memiş

Paradokslar

Bir anda yaşandı
yaşamın yaşlı sözlükleri
arabalarda yorgun
ağaçlarda ıslak bakışlarla
noktalandı susuşlar

O an söylendi, mekanik
Kuruntulu hülyalar
Bir gürültü boyadı yalnızlığımızı
Adım adım izlenen ayaklar

Bir anda yürüdü
Asık, kurak sokaklar
benzimiz yokluğa
ellerimiz yoksulluğa
bir kelimelik duyuşlar ve sorgular

Binlerce besteyi bir ana
sığdırmak
ölümcül bir hastalık gibi
sardı çan seslerini
ve beyinler kuruldu
asfaltlandı bir bir afakanlar

Siğmedi buraya ne o
ne de zaman
dudaklar bir öpücükte esir kaldı
yelpazeler vardı
karnaval havasıyla
saat saat beraberce kurşunlandık

Beklenen suçlu bir el
bir el ateşle alacaktı
şüphesiz cücüğümüzü
filizlenen herşey geriye, toprağa
korkudan kudurana dek insanlar

Dört ayak, bir şapka dendi
bir masalık suçlar
bir masalık duygular
iki dünya beş kuruşa
üç beş sözlüğe söylendi ve satıldık.

Bir duvar dizdiler
yutkundu sezgiler yalın sözcüklerle
bir ağaç gölgesine
yaşlanmış insanlığımızla
döndük karadelikten geceyle

Zıtlıklar bir öykü
anlatır elbet anlatılmazlığı
karanlık perdeler

ve bir bar saati yaslanmış olmalı gözlerine

kaçamak bir bakış ve o an
durdurunca yaşamı zıtlıkların kaçakçısı
kaçak bir adımla
yiyiveririz beton katları
günlerin içine sindirip çileyi

Öyküdür başlayan şiir
belirsiz yaşanır
bomboş bakışlar
dupduru gözeneklerde bile
öylesine saçma yazgılar
şiirler gibi bulunur.

22.06.1990

Latif Memiş

Sadece Sen

Karanlıktı
Rüzgâr uğulduyor
Kuşlar terk ediyordu
Şehrin yabancılığını
Sessize yolculanıyor
Sezgilerinde
Mekâna hükmeden
Anlamlar içindeler.

Sadece sen varken
Gözyaşlarına dokunabilen
Geceye yürüyen
Seslerine tutsak
Gülüşüne yabancı
Tutabildiğince gerçek
Sezinlemende
Karanlıktı

Karanlıktı
Denizden yürüyen
İskelelerde küf
Tahtasında neft
Yaban zamana
Öfkene tutku
Sözüne iyot
Yakamoz gülümsemene

Önce tutkuydu
Sonrasız
Anlamsız sesinde
Kalabalık gövdende
Yosun tadında
Rüyanda gelin
Kavuşmana özgürlük
Karanlıktı

Karanlıktı
Sessizce yağıyor
Renklere adak
Tutkuya anlam
Şafağa adımlıyor
Bulutlanmış
Parılıyor yalnızlık
Beyazında gözbebeğinin.

Sadece sen
Aşk ellerine
Kökuna çiğ
Nefasetine
Kahramanlar
Hüzün sessizliğine
Duana gelecek

Aydınlanmıştı çoktan.

Latif Memiş

Sahnedede

Gülünç bir günün anısıyla
Yazılırken senaryom
Objektifin ucuyla
İzlenir yalanlarım

Ve düşsel bir gecedir
Yaşanır,
Ölümse yaşama köprü
Sevda türküleri

Yazdığım bu son satırlar ölüme dair
Yazmadıklarım
Yaşamın ta kendisidir.

Bugün de yalın, boş bir salonun
İssız döngüsünde
Aynı buruklukta yaşam
Kokusu insan,
Sesi, duygusu insan
Bu yapmacık alkışlar

Bugün işte burada
Son kez yaşandı
İlk kez olduğu gibi
Düşünce
Ve o artık yok

(1989.Ankara)

Latif Memiş

Sana Dair

I

Yaşamı geçmişi yarınlara kurgulu yaşlı bir bebeğin gözlerine bıraktım.
Anadolunun içlerinde, gri tonları insanların yüzlerine yansımış
bir dağın eteklerine kurulmuş onlarca şehirden birinde başladı hikayem.
İçimin gemilerinde başladığım seyahatte
sadece sana dokunmak için vermişim tüm molaları yaşama dair.
Ne denli gerçek olduğuna inanmaya çalışarak.
Sana dair her mucizenin gölgesinde dinlenip
yine yaşlı şehir hikayeleriyle büyüyen,
efsanelere gönül vermiş kalabalıkları unutarak.
Seni unutamadığım anların tadında yeni efsaneler kurgulayarak.
Uğruna ağıtlar yakılan bir karanlık sokakta
yeniden yürümenin tadında.
Dağların ihtişamına kurulu
dağ çiçekleri nefasetindeki güzelliğine tutuklu
ve rüzgarın dokunuşlarını bile kıskanan bir harislikte.
Sana dair kelimeler hiç bitmedi hafızalarımızda
tüm zamanların surlarında savaşlarımızın
döküldükçe yeşerir kırmızısı duvarların
senin varlığın biometrik gülleridir insanlığa dair
Sessizce büyür anılarında
Tutuklanır anlamsızlık
Gülümser cümlelerin kırılğanlığına

II

Paylaşsız ve bencildir aslında zaman
İçimde her anı yürür sonbaharın
Anılar koşar adım sanrılar görür, görünmez olur bebek karanlığı
Aşk gibidir anlamı ya hep ya hiç kısmı sonbaharların
Her mevsim aşk karışır çorbasına karanlık kaldırımların
Hüznünden çok ruhumdaki izlerinin kalıcı olan yanlarını severim
Sensizliğin acıtan duvaklarını.
Aslında birbirinden değerli yüzlerce an var sana dair
Bazen hüznün bazen gözyaşı bazen yok olmak gibi şeyler

III

Suşmak travmatik bir geminin feryadı.
Boğaz karanlık batıkların çamurunu silkeliyor.
Mor çiçeklerin kasımı, bataklık kokusu bir sensizlik sunuyor
İçim karanlık bir sis sen olmayınca

IV

Sustum.
Sessizliğim kaç yüz yıldır sürdüğünü anımsayamadığım bir kayboluşa dair. Bana dair.
Sokaklarında yürüyen, düşünmeden sürüklenen zamana dair.
İnsanlı, insansız tutkulara dair.
Kaybettiklerime dair.

Konuşamadım.

Yalnızlığımın, üstatların sözcüklerinde efsaneleştiğini
ve tutkulu romanlara dönüştüğünü bilerek.

Gülümsemene buluşan saflığı keşfederek.

Hücrelerimde gelgitler yaşayan deli dolu bir anlamsızlığın gölgesinde.

V

Görünmez olabildiğim anları anımsayabilecek kadar çok yaşadım
Her birimiz için.

Hepimizin kendine dair öykülerini

Sıradan olamayacak kadar gizli kalmaya değer tecrübelerini taşıdım
Korkularımın.

Bir asır süren yalnızlığımın izlerini hatırladıkça

Ne denli kendime düşman olduğumun küskünlüğü içinde geçirdiğim

Huzursuz gecelerin unutulmuş karanlığında

Susturuldum.

VI

Sana dair

Upuzun bir kervan çizdim

Tuale.

Nefesler kesildi

Bitti zaman.

Sen gelinceye dek.

<br<P>
<EMBED

src='http://www.antoloji.com/siir/media/09/www_antoloji_com_639409_534.MP3'auto
start='true' loop='true'

</P>

<table border='0' cellpadding='0' cellspacing='0' width='100%'>

Latif Memiş

Satırlar

-I-

Yaşanmaz gerçeklerin
anısına yazıyorum
bu satırlarımı
Önümde duran
çivitle bayanmış
duvarların anısına yazıyorum

Sevgiyi bilen
tüm insanlar adına
bugünler
ve öleceğim günün anısına

(Mart 1989)

-II-

Bu sabah da sımsıcak başladı
hergün gibi
ve farklı dünden
beton katların arasında
yaşanan düşlerle
sorunlar
ve sezgilerle
yine de yarına
Merhaba

(24.09.1989)

-III-

Bu bir hesaplaşma biliyorum
Tüm bunlar yalnızlığım
Çekingenliğin açlığı
Ve insanların yalın
Fütursuz uykuları

"Yarına" adlı bir dönüşüm bu
Tek kurbanı da benim
Biliyorum
Ve birgün ertelenecek
Bir şey olmayacak
Yalnız kalacağım

Sonu gelmez ihmallerin
Bitip tükenmez felsefelerin
Beklentilerin sessiz hıçkırıkları
Bitmeli bugün

Bugün benle
DAİMA

(26.09.1989)

Latif Memiş

Savaşın Çocuklarına

Bir han değilim gecelere uğrak
ya da gündüzün sırtında bir yabancı
zamansız yıldızlarla dolu bir gece
güpegündüz ay ışığında gezen bir yolcu.

ne mutluluk gizlidir kelimelerimde
ne de çile iliğimden haykıran kanda
ıpsılağım ama bir ırmak değilim
akıyorum; ama acaba neredeyim.

Boğazımda batmanlar dolusu toprak
sıcağı dinleyen her akşam, bir çocuk
is kokusu uygarlıkta bir bulut belkide
yağmayı umutmuş bir çiçek çocuk

Ayaklarım ipince, ellerim keskin
ben bir damla gözyaşı, yorgun
garip bir tebessüm, ağlamaklı
ben bir çiçek çocuk
çok uzaklarda bir yerlerde

Ben bir zırh, yürek dolusu uygarlık
bilinmez geceler, bitmez kahkahalar
yalan değil inanın, ben bir çocuk
büyümeyi unutmuş yüzyıllarca
unutulmuş,
ve çok uzaklarda

Gündüz uygarlık, gece yolcu
bir gece varmış, bir de gündüz;
hani?
benim güneşim değil, gördüğünüz
bu insanlar benim insanlarım değil
ne hayallerim tozpembe;
çocuklar gibi
ne de rüyalarım bir güzel düş

Ben gecelerden acıya kurulmuş köprü
bir tutam çiçek, bir damla sevgi
bir aşk, yürek dolusu belki
bir aşk, inançlarımın gerçek coşkusu
bir aşk, geçmiş günlerimin anısı,

Gözlerim ıslak, dudaklarım yemyeşil
yaşamın beyninde bir al güvercin
hayallerim.
aydınlık renklere bayanmış toprak,
kefenim.
ben bir yolcu, ızdırapla pişmiş yürek
ben bir damla toprak, bir damla gözyaşı,

Ben Rab'e kurulmuş köprüde
öylesine yaşanan uygarlığa inat
yalnızlığın kefenine bürünmüş
küçük bir çocuk.

mezar taşları boyunca
aydınlık.

Latif Memiş

Seni Sana Anlatamam ki

oysa
kaç gün anlatacaktım
bu öyküyü
karamsar bir tükenişin sözcüklerini
bir bir dizip dudağındaki aydınlığına

yarım kaldı biliyorum
anlatamadığım çok şey var henüz
yüreğinde başlayıp
dudaklarda biten bir şeyler var
bizi anlatan

tam başlamışken oysa
gerçeklere kurban oluşunu bir şeylerin
içimizde eriyip giden
sonra yalnızlığa dönüşen sancıyı
bir gelincik dokunuşu
yaklaşmışken gerçeğe
ve sana

oysa
bir türlü söyleyemediğim
duyumsuzluğun gerçeğe dönüşen tadını
ve tarifsiz bir aydınlığın
yüreğini esir aldığını
binlerce karanlığın içine
sindirip sevgiyi.

nasıl anlatmalı
ölümden önce lakin
yaşamdan bir adım öte olduğunu yaşananların
kelimelerin yalın gülümsemesinin
hala içimizde olduğunu.

nasıl anlatabilirim ki
yılların içine sinmiş
senin aydınlatan gülümsemeni
ve gülümsemene örülmüş umutları
her yeni sabahla başlayıp
sonsuz dek süren öyküleri.

Latif Memiş

Seni Sende Seninle Yaşamak

Seni Sende Seninle Yaşamak

Senin işgalinde yüreğim tadına dokundukça mahmur bir rüzgâr olur bedenim.
Gözlerimde yağarsın yağmur düşer toprağa kâh rüzgâr olur kâh ellerim.
Çorak toprağım tutunur bakışına bir tek umudu bin demli hüznünde bulmak emelim.
Kucaklar sözlerinde kahveme damlayan aşkı içime düşen telaşı yüreğim.
Deniz kokulu ellerin sarsın sonra kuşlar tadında koşuşsun titresin tenim.
Şehir ağladıkça yokluğuna ulaklar sessizleştikçe
Gün be gün içindeki çocuğa dönüşüyor sezgilerim.

Nedensiz bir özlemle sarıldım
Yandım kelimelerine.

Sahra grisi kumun özgürlüğü süzülüyor bedenimden.
Gelgitler yaşayan anlamsız duyumsamalar öngörüyor hayatın anlamını.
Sana ait birkaç eşya ve elinde dokunulması bir gülümseme.
Odada kanatan bir yalnızlık tortusu zamansız dolanıyor.
Kaç zaman bilmediğim upuzun bir koridor dansında yorgun bedenim.
Gözlerinden tutunması bir zaman dilimi buralarda güneş.
Ellerinden tutulması anlardan başlayan gitmeler yüzündeki izler.

Aşkın yüreğine dokundum
Kandım güzelliğine

Ahirim sensin sevgilim sen gözlerimdesin.
Cümlelerim sensin gözbebeğim sen yüreğimdesin.
Güneşimsin ruhumu gülümseten surda nefes.
Susuzluk sardığında ruhun kasvetini pınarımsın şelaleler coşturan.
Yorgunluğumsun en umulmaz yerlerine emeğin alın terimsin.
Sen bedende büyüyen can içinde peri masalımsın.
Kaybolmuş özgürlüklerin tenine değdiği yerdesin.

Rüzgârın elleri dokunur ellerime
Sarmaladım meltemini.

Anlaşılmazımsın görünmez endişelerim geceleri yıldızlarım içime işleyen.
Mehtabımsın ufukta renkli bir lunapark sabaha düşen çiğ damlamsın.
Yangınımsın gül goncasına benzer dokunuşumsun toprakta anlamlanan.
Her şeyim hiçlikte büyüyen hiçliğim yoksulluk gibi yağdıkça güneşin rapsodisi.
Sezgimsim kış sıcağım gökyüzünde hüznü yüklü griliğe anlaşılmazım.
Gidişimsin kalışım yıldızlara yaptığım yolculuksun içinde başlayıp biten.
Evrenimsin kaybolmuş benliğim gecenin içinde binlerce ses tek bir nefes.

Tutkunun sıcaklığıdır tenim
Sardım mevsimini.

Korkularda büyüyen bataklık çiçeğimsin sen hücrelerimsin.
Kaybettiğim yollar sessiz dehlizlerimsin nefesimsin.
Kayboluşumsun yitip giden gölgelerinde tutkulu yalnızlıklarım.
Anlaşılmazımsın sardunyalar altında yağın öykülerimsin.
Yollarda ezgilerimsin şarkılarımsın serkeş korkular.
Çılgın İodosumsun hırçın meltem günlerinde yağmur bulutum.

Sardunyalara toprağa dokundu yer gibisin.

Yarına mana yağarız özgürce
Yağdığım sessizliğindeyim.

Yollarda kurulur kavgamıza mezar hanlarımız.
Ağacın susuzluğu şahitliğinde tutkuyla yağdığımız.
Sürgüne durmuş nefasetin yeşile boyanmış kurgusunda.
Sabaha gülümseyen çiçeklerin meyveye sürgün kokularında.
Yaşlı ardıçların kuşların sabrına tutunması gibidir seni beklemek oysa.
İçinin patikasında binlerce yıllık yalnızlıklara karışmak gibidir.
Dünün çağrılarında toprağın korkularına düşünce kırağı kahrı.

Kadim bir efsanedir söylenir
Anlarım bildiğini.

Yollarım çiçeğin yüreğinden sana uzanır gider mi ay yüzlüm.
Kollarım kuşlarından göçünden geçer ulaşır mı sana bal gözlüm.
Ay karanlık yüzünden doğar mı bulutların dağları sarmaladığı düşlerde.
El ele değer de biter mi özgürlükler şehirlerin için için ağladığı günlerde.
Savaşın yosuna çalan gözbebekleri sardığı gecelerde
Sustuğum dudaklarında biriktirdim anlamı.
Zemheride yorgun bir yürüyüşün yağmur havasında ıslanmış aşk sözlerinde.

Aşk gülümsemendir biraz da,
Tek bir bakışa sığdırmaktır evreni,
Seni sende seninle yaşamaktır.

Latif Memiş

Sensin Geceyi Aydınlatan

Dünle beraber
Gitti cancağızım
Ne kadar söz varsa
Düne ait
Şimdi yeni şeyler
Söylemek lazım

Hz. Mevlana

Sana yeni öyküler getirdim dünden bugünden
Sana geleceğin yıldızlarıyla kaydım yüreğinden.

Yola çıkmanın yükünü alır sırtına zaman
Yürür adımlarında acıtarak taşların sırlarını
Sırrına vakıf olunca anlaşılır gün batımında ağaran
Işıkların saltanatında yağar çağlayarak tutkularını

Sonra uzaktan bir sesin girdabına kapılır güzelliği
Şelalenin akışına, kayaların hırçınlığına vurur yüreği

Dün gider, tortular temizlendiğinde güzellik bir rüzgârgülüdür
Kalır acıtması bedeninde asırlarca, tutkulardan korkmadan
Yarına bestelenir geçmişte, bedenler zamanın külüdür
Anılar tazelenir unutmaya zamanına bağlanamadan

Sonra sorgulanır ateşin feryadına kapılıp yüreği
Sessizliğin izinde yağmurun anlamına vurup güzelliği

Yüreğinde biten ekinlerin hayalidir gözlerinde çağlayan
Uzun çayırlarda yeşilin coşkusunu sana bağlayan
Dallanan ağacın gölgesinde, ruhuna usulca sapanan
Kanatan sözlüklere yüreğinden anlamlar parıldayan

Sonra denizin sağdıçı sığınır özgürce gözlerine
Sarıncıkların altında dillenen kuşların seslerine

Kırlangıçların kanatlarına kapılan bir gezgindir bedenim
Güneşin bahara dokunduğu anlara çarpar yüreğim
Bulutların zamana kandiği ağıtlarda sarsılır kelimelerim
Sana dokunmanın yürek çırpıntısında zamanlar ekmekteyim

Sonra zaten hep sensizliktir her rüzgârın fısıltısı
Yüzümüzü okşaması, ruhumuzun ellerinde damıtılması

Dün gittiğinde ağıtlardan iz kalmaz eskide kanmaz
Geldiğinde bir seccadedir beden, yürek dayanmaz
Yarın duaların barışmasıdır evrenle, hiçbir ana sorgulanmaz
Dudaklarının acıtmasıdır gelecek, yenin mabedinde anlaşılmaz

Sonra nefsin gelgitleridir içimizdeki izlerin güzelliği
Sonra yıldızlar kavurur gecenin aydınlığında yüreği

Sana yeni meltemler getirdim dünden bugünden

Sensin geceyi aydınlatan içimi kanatan geleceklerden.

08.04.2010

Latif Memiş

Sessiz Sedasız

Denizin gölgesinde ümide
Toprağın bağrında ekmeğe kandım
Işıklarda söyleşen şehrin gizine
Ve karanlıkta gözlerine yandım
Öylece denizler boyu uyuyup uyandım
Sessiz sedasız yürüdüm
Sessiz sedasız anladım yokluğunu

Göğün tenindeki anlama
Güneşin batındaki ahenge kandım
Bir bebeğin hayalsi gülümsemesinde
Sevgiye dönüşen aydınlığa yandım
Şeni aramışım aslında sessiz sedasız
İçimizden yürüyen zamana dayanmış yüreğimiz
Kelimelerimizin her biri yeni gelincikler
Güzelliğine esir kalmış yüreğinin toprak

Ve biliyor musun?
Anladım ki sen hep vardın
Anladım ki sen hep burada
Yanı başımdaydın
Sessiz sedasız.

Latif Memiş

Sessizlik Yürüdükçe Adı Aşk

Sessiz yaşamlar düşlemiştim,
İhtirassız, kokusuz ve yalnız.
Upuzun yüzyılların ortasında
Kayboldu lakin
Hayal kırıklığından ipince
Şiirler yazmış
Ve gölgelerin kelimelerini kurmuştum sana
Tutsaklığında kaybolduğumuz yaşama dair,
Nasil uzun uzun kitaplar yazmıştık
Ama anlatamamıştık kimselere.

O denli basitti ki aslında
"yeniden gelmem mümkün olsa
Sadece seni severdim
Sarılıp sınımsıcak ellerine
Seni hecelerdim
A-Ş-K "

Bunca zamansızlığın ardından
Hatırlarız hepimiz
Uygarca düşünmüş gerçekleri
Gözlerimizde asılı
Sessiz bir çığlık olur düşlerimiz
Aç çocukların belki
Ya da aynaların zamanlarına
Yansıtılmış yüreklerimiz.

Suskuluklarına dizilmiş insanlığın
Farz edin ki hep buradaydık
Hiç kimse yokken bile
Sadece kendimizi sevmiştik
Kaç badireden geçmiş
Ve yine susmuştuk
Sıradan olmak istemeyişimize

Zamansız bir gün
Diğer günlerden az farklı belki
Bizi anmaya
bir sessiz kalabalık bulamayız belki.
Yine de benim cümlelerimi
Al eline acıtılabildiği kadar acıtsın içini
Dilinde değil yüreğinde kalsın.
"yaşam tutan ellerimiz
Sonsuzda birleşen duyumsamaların çemberinde
Şamanyolları boyunca
İçinde yıldız
Ruhunda güneş düşle
Gökkuşağım ol
Gövdeme sinip sessizce"

Latif Memiş

Sıcak Geceleri Hayalimin

Bir geceyi yüklerken,
Hasretin küfesine
Omuzlarım çökmüş,
Dudaklarım çatlamışsa susuzluktan
Hayalleri getiren geceler
Bir günahın sıcaklığıysa
Yüzümde yanıp sönen karanlık renkler
Hala eskimemişse yüreğim
Sesi geliyorsa uzaktan
Çarklar dönüyorsa,
Durgun sularda
Ve Odamın duvarları hala
Aynı yankıyla fısıldıyorsa yüzyıl
İşte orada bir ben
SENSİZ GİBİ

Latif Memiş

Sonsuz Kelimeler

zamanın yassı tanelerine
kaybedilmiş öyküler bıraktım.
içime baktıkça
yüreğimin kanseri hükmetti korkulara.

aşkının cenderesi be gülüm
gülümsemenin dolunayı.
varlığının içtenliği yayıldı
kara deliklerine sevginin

uzağın sıcağında kavruldu sensizlik.
aşkın özgünlüğüne efsaneler yazıldı
öykülere sensizlik yazıldı.
be gülüm.

gün rüzgarın sırtına binmiş yürüyor
her adımında yürekleniyor masallar
içimde bebek kokusunda şehrin sokakları.

ellerinde sığınağı
kimliklerimizdeki zamanın.
sesinden kadim kitabeler yazıldı
zamanın hafızasına
gülüşlerinin nefaseti
ve dudakların yazıldı.

kusursuz gövdelerden
bir yığın alışkanlık burada yaşam
be gülüm.
sensizlik yanılısama
tutkulardan örgütlenen her şey
şehvetin kokusu.

hasta bir karanlık
sarmış ellerinin beyazlığını.
içimdeki bulut be gülüm
yumuşaklığın içindekini yaşamak.

kokunu özledim be gülüm.
şiddetini ihtirasın
gölgeni
kurulmuş köprülerin kanatlarına
ve yanı başına tonsuz griliklerin.

sağanak bir sessizlik yağıyor
her hatırasına mor çiçeklerin
varlığın bal acısı bir kusursuzluk
be gülüm

şimdi bu şehirde karanlığa süzülürken
gün yarısı.
şehrin derinliklerinde büyüyor suskunluk.

özlemişim seni
anla işte be gülüm.

16.07.2006

Latif Memiş

Sözcüklerle Yaşamak

Sözcüklerle başladı her şey
senin-benim gibi
yaşam gibi
korkusuz
öylesine sözcüklerle
hani o kötürüm şarkılar
ve kuruntu şiirleri
dört yanınızda
öksüz, yetim
isimsiz sözcükler
ve henüz hiç kimse
yaşamamışken

Sözcüklerle başlamıştı hikayemiz
çekingen ellerimizin kuytusunda
zıtlıklar
kavgalar
ve kahrolası uçurumlar
bilinçlerimiz, an be an
günlér ve gecelerce
onu çözmeye çalışmamışlarımıydı?
kekeme sözcükler
ve sahte benlikler
karmakarışık
ve biz hiç yaşamamışken
henüz.

28.02.1990-13.03.1991

Latif Memiş

Suskun Aşk

Tutuverdin kollarımdan
Bütün günleri kiskandıracak kadar özgür.
Umutlarımızın dingin kelimeleriyle
Ağladık hayallerimize
Gövdesine yaslanıp kara deliklerimizin.
Sonra bizleri susturan duvarlar vardı hani
Kokuşmuş sözcükleri tüm zamanların.
Senin tazeliğinde tutkuluydu belki yaşam
Döndüğüm gün yine her şey yalan
Hayallerin sustuğu yorgun
Karanlıklar uzanıyor kaldırımlardan.
Her şey bir yana,
Tutmuşsun ellerimden sıcacık.
Öylece kalmışım bir asır,
Kıpırdamadan.

Latif Memiş

Syfos

Yabancı,korkak
sen varmıydın bilmiyorum
zamanın ritminde.
gelgitler arasında korkusuz
bir de öylesine türküler
söyleniyorken
anlaşıldılar mı
bilemiyorum ama
işte o gün
hayallerin kapılarını aralamışken
demir parmaklıklara yine
o kahrolası küfürlerimi
sıralamıştım
ta ki ellerimde tüten sigaranın
bitişine dek
seni düşünmemiştim...
özgürlük kokmuştu
dört metrelik adam
aklımda Prometheus mu vardı ne
tam çıkıyorken Syfos'a
uyandığımda
hala geceydi
ama
çıktım mı hiç bilemiyordum
Sonra;
yoksa sen de mi vardın ne
bir de yüreğim sıkışmış
bıkışım aynı şarkılardan
sonra ne sigaralar
ne hayaller
ne syfoslar bitmiyor ama
yine biz buradayız
ve yine kimsecikler yok
yabancıyız

30.03.1991

Latif Memiş

Şehir-i Şiir

Bu şehirdi doğuran umutlarımızı
Yaşamımıza aydınlıklar ekleyen
Sokaklarında kan, meyhanelerinde kin
Bu şehirdi örten, gizleyen, susturuveren
Yalnızlıkları bağırın alçakça.
Bu şehirdi gövdelerimiz, kuklalarımız
Cenaze namazımız, toprağımız
Bir musalla taşı
Ve de mezar taşlarımız.
Başlayan ve biten bir bir
Her şey bu şehirdi.

Latif Memiş

Şehri Veda

Ne dokunabildim ne uzaklaşabildim.
Tek bir andı oysa.
Tek bir fırsat.
Ya gece dansedecekti zirvenin puslu soğuşunda
Ya da pamuk helva tadında kokunda.
Zamansız bir sürü cümle ve hünersiz eller kalmıştı kimsesiz.
Ya evren kavrulacaktı ateşinden
Ya da gökkuşuğuna binip halelerinde gülücükler.

Yalnızlık vatan gibi ürker gölgelerden.
Nazlıdır elleri titrer içinde ürperir yüreğinin ucu.
Ya zaman gibidir dolunayda süzülür şehveti
Ya da güneşe tutunur ruhundan parçalanıp.
Sıradandır umutlar.
Ya eski moda bir şarkıda kıvrımlanır geçmişe dair ne varsa.
Ya da samanyolu gelmiş kapına iflah olmaz hayaller güller.

Sussa beden ruhun ikliminden yorularak döndüğünde.
Anlasa ve kansa soframda güneşe.
Yansa için için korlaşsa.
Ya sen gidecektin aşkın zehirinden zerke dip
Ya da karadelik yutmuş duyumsamaları.
Yakamoz gibi yansa sularında.
Ya samanyolu bedenim çıplak olabildiğince
Ya da düşlere asılı kalmış yokluğun.

Dost eliydi korkuların en umulmaz acılarına dokunabildiğim.
Uzaklaşabildiğimce yakın.
Yalnızlık kadar tek başına.
Ya sen gelecektin bahçende büyüyen yıldızlarla
Ya da ayın yüzündeki karanlık.
Sorular ufukta yiten bir geminin dumanında gizem.
Ya derinlerde kaynayan sessizlik her cümle
Ya da mercan sabrında büyüyen

Işıkların dünyasında insanlardan izler sürüyor karanlık.
Ellerde melankoli yastığı.
Havada senin kokun ve sessizlik.
Ya gün geceye tutuklanacak korkuyla
Ya da duvarlar uzanır ışığın büyüüne.
Yağmur pencereden ruhuna belki yüzüne.
Ya gökyüzü savuracak yıldızların aydınlığında hüzün
Ya da teninde yürüyen gülümseme

Ya anlamsız paralel dünyaların buluşmasıdır yaşadığımız
Ya da bedeninde bereket.
Ya kış gülleri sarmalamış şiiri
Ya da surların efsununda gözlerin.
Hoşçakal şehir.
Yarın sende değilim.
Ya samanyolu öykülerinde boyutlar arasında
Ya da kuyruklu yıldızların peşine takılmış.

Latif Memiş

Şiirdeki ve....

Ve o geldiği an,o mevsim
Sıcaklık ve duygusallık
Susuzluk yani
Bir güverte dolusu insanlar
Sözcükler
Ve sen-ben,ikimiz
Yoktuk ki orada.

Ve uçsuz bucaksız bir yokluk gözlerin
Kaçak bir uçurum ellerindeki
Sıcaklık
O kahrolası gecede
O kahrolası sessizlik
Sensizliği örer.

Ve o güldeki bencillik,
Anlıyorsun ya
Yanlış zamanda
Onlar, sen,ben kimseler yoktu ki.

Ve güzellik bebeğim
Odanın duvarlarındaki renkler
Şu yanı başımdaki bulut; sesin
Gözlerindeki yalınlık
İnsanların sınırlarıyla
Ayrışsın ayrılık
Ne sen ne de ben henüz yaşamamışken

Ve sorumluluk,
O korkutan suskunluk olmalı
O baykuşun geceleri
Çekirge seslerine karışmış
Ateş böceklerinde aydınlık
Ve bir avuç nilüfer gerçekler
Bir dost sıcaklığı
Kimbilir kaç eksik yıla bedel
Doğmadan ölmüş çocuklara yaşam.

Latif Memiş

Tual-Seni Çizdim Şiire

Bu gece,
karanlığı çizdim
tualime
Odamdaki seslerde
yürüyor militan kalabalıklar
ve kara suretleri şiddetin.
Sensizlik
bir dağın kuytusunda
sığabilir mi içimdeki denize?
Barutun kokusundaki şehvet
esir alabilir mi
uçurumlarını denizimin?

Bir bulutun kaçamağı
aydınlığın gölgeleri.
Elimden tutan öfkemin hayali
yağıyor geceye
Sensizlik;
Terkedilmiş kervanların
ağlamaklı yolculuğu
içindeki beyaza.
Kurşun yanığı yüreğimin.
Ve soğuk limanların
kuytusunda bekleyen yoksulluk
be gülüm.

Ateşin kahpe is kokusunda
çivilenmiş sakar bir korku
kaplamış içimi.
Sana dair anlardan
upuzun köprüler kurulmuş
yokluğuna.
Zaman tepkisiz bir geçit
olmuş kokunda başlayan.
Her kahkahada
sana tutunan.

Bu gece
Seni çizdim
Şehre.
Işığınla söyleşen öyküler
anlattım seni yaşayan.
Hangi şiir adanabilir ki
yokluğuna?
Kasımın gülümsemesi
yüreğindeki yakamozların
yanığı olabilir mi?

<P>
<EMBED
src='http://www.antoloji.com/siir/media/68/www_antoloji_com_480868_445.wav'
autostart='true' loop='true'

</P></center>

Latif Memiş

Yağmurun Ateşinde Aşk

Sen bir yağmurdun ey yalnızlık
çisil çisil yağardın bahçeme
gökkuşuğı gibi rengarenk
okşardın yüreğimi
dayanılmaz acılarla gelirdin
ülkemin umutsuz sevdalarına

Sen bir seraptın ey güzel günler
geldi-gelecek beklerdim
işte öylece başlardı yalnızlığımız

Yüreklerini ebediyete kapamış
kırık dökük hayalleri
parçalanmış kadehlerde
yudumlarken şaraplarını
ne mehtap, ne deniz
boğazın kokusu genizlerimize dolarken
şiiirlerimizi bile anlamazlardı

Tüm bu yarım kalmış şiiirlere inat
nazire olacak gibi yağ
yüreğimin her zerresini al götür
latifin yüreğindeki ateş
yerin ve göğün birleştiğı zaman kadar
güzel kalsın belleklerde

08.01.1990-14.03.1991

Latif Memiş

Yalnız Bir Şiir

Pabucunda yanan ateşsin çocuğun
Hani bilmem kaç bin karanlık
Öyküyü beraberce yaşamıştık
Ve yanmıştık susuzluktan

Bir düdük sesi boyunca umutlarımız
Bir kere, bir kere daha yeşersin
Öylesine bir pastane köşesinde yazılan
Şiire inat tüm gerçekler
Bir bir parçalasın yalnız şiirleri.

Kalpağına düşmüş ateş ol yalnızlığın
Yaşanmaz bilsinler, bu sessiz bekleyişi
Ta ki onlar da anlayana kadar
Şu yiğidin sırtındaki umut çilesini
Ve insanlığın ikinci yüzü oluversin
Şu yediği kurşun kadar kahpe
Anlaşılmaz şiirler.

11.12.1993

Latif Memiş

Yanı-yorum

Her şeyin içine sinmiş bu aydınlık gülümsemeler
Nereye baksam seni hatırlatıyor suskunluğu
Bir kadehin kıyısında gölgeleyiveriyorum aydınlığını
Ama yine de seni aklımdan çıkaramıyorum.
Düşlerindeyim masum
Bakışlarındayım acıtan
Şen oldukça bedenim sensiz
Üşüyorum

Bedenindeki gizemi görüyorum, ürkekliğini
Aydınlanıveriyor dünyalarım
Ellerinden okuyorum seni, sensizliği
Gözlerinde sorgusuz yaşama dair anılar
Ah o dudakların
Nasıl anlatılır ki dokunuvermeyince
Ilık bir iklimin tek tebessümü
Her aralandığında
Aydınlanıveriyor yaşam
Yanıyorum.

Latif Memiş

Yanmadan Seni Kanmadan

Gidilmez bu diyardan kanmadan gidilmez senden yanmadan.
Düşmeden anlaşılmaz yürümeden gözlerini teninden geçmeden kuytusundan.
Seni bulduğum yerlerde kaybetmeden gidilmez geç kalmışlıklardan
Kır çiçeği olup düşlerinde tutunmadan, toprağın teninde kaybolmadan.
Turnalar tutmadan gülümsemeni, dokunuşun canımda can acıtmadan.
Kalınmaz bu diyarda kanmadan kalınmaz senden yanmadan,
Şehir yanmadan kuzgun gözlerinde kanmadan sokaklarda raks ederek.
Oyunlar oynanırken fark edilmeden hüsnü kabul, ilk ışık kaplamadan bedeni.
Ruh bedenden ayrılmadan beden ruha sarılmadan anlamadan gerçeği.
Toprak kabarmadan tohum filizlenip yüreklenmeden rüzgarın peşine.
Sürüklenmeden peşinde ömrün, sana kavuşup kaybolmadan keskin bir virajın
trajedisinde.
Korkuda yıkanmadan içmeden dostun kasesinden aşkı tatmadan kaybolmadan.
Sen gelmeden sevmeden sevilmeden gülün gülümsemesi değmeden yağmura
Güneş doğmadan kurşuni yalnızlaşmadan gecenin suskunluğunda.
Tutmadan ay sarhoşluğu havaya savrulmadan bedenler sevdalardan.
Korkmadan anlamadan evreni n gizemi dağılmadan tek tek.
Yürümeden kaldırımda tutuklanmadan ellerde sürgün sürgünde yürümeden.
Kollarda kavuşmadan yüreğini savurmadan seninle durulmadan.
Kuzguni mehtap renklenmeden yağmadan dökülmeden mavinin çizgileri.
Tablolaşmadan manzara dağılmadan sembol şekillenmeden cenin karanlığa.
Kadeh günahından susmadan şifacının parmaklarında yeniden doğmadan.
Doğurmadan kurtuluşu boğulmadan ışığın hüznünde ritim yürümeden.
Doğmadan gecenin gülüşü süzülmeden keskin kelimeler anlamsızlaşmadan.
Dönmeden mabedinden dallanmadan çiçekler meyveye durmadan beyazlaşmadan.
Duraklamadan soluk soluğa ay yüzlü gülümsemeden sensizleşmeden kalabalık.
Dinmeden yalnızlık yağmadan yıldız dilekler tutulmadan yollara koyulmadan.
Dokunmadan yüreğin ellerimde iz bırakmadan sezgilerin tamamlanmadan şiir.
Durmadan yorulmadan zamanı durdurmadan yakmadan sensizliği.
Aşk ritimleşmeden omzunda, yastık kokuna kanmadan yanmadan.
Yakmadan seni başlamadan mahşer ecelinde topraklaşmadan.
Sarsmadan incitmeden dosta yaslanıp yürümeden kaldırımları tatmadan.
Oturmadan sofranda sığınmadan gözbebeklerine anlamında sevişmeden.
Gitmeden senden uyumadan anlamadan gelgitleri yoğurmadan ayrılığı.
Kurgulamadan öykünün tadına zencefil bulaşmadan geçmiş sorgulamadan umudu.
Sen tutmadan kıvrımlardan akmadan nehirler bize dönüşmeden güz.
Sana benzemeden yalnızlık, seni anlamadan yaşamadan yüreğim
Düşlerin terk edip gittiğinde başlamıştı oysa yok olmalara sessizden.
Zirvenin kanadında yağın karların insana dönüşen fırtınasında.
Korkulara hüküm salmış bir eşkiyanın kent günlüklerinde,
Yok olmak seni yaşamaktı sensizliği anlatmaktı kanım yanarak
Ellerin gibi ışığın hüznünü içtiğim saçlarını ıslatan damlalarda.
Senin tadın gibi taşıdığım ömrümün kavgasını sonsuza dek anlatmaktı.
Sensiz her kelimenin ateşinde
Sen ve sana dair ne varsa
Kanar usulca yanar.

Latif Memiş

Yarım Şiir

Karanlık
ve suçsuz gözlerin vardı
ellerimize uzanmıştın
ta ki şehvetten kudurana dek
insanlar

kelimeler
alnımıza çizilmişti
yerden göğe birikerek
ve sesleri beynimize kazınana dek
insanlar

kurşunlar
kimbilir kaç numaralı
sınır taşının dibinde,
yanı başımızda
bir kader gibi alımlı olana dek
insanlar.

küçücük
kalmış ellerini
hatırlarsın küçüğüm
düşlerin kimbilir hangi zamana
hangi düşünceye adanmıştır
bilinmez

Nisan.1991

Latif Memiş

Yasak Sessizlik

Bu şiiri
Neden yazdığımı biliyor musun?
Kim bilir kaç zamandır
Sana o sözcüğü söyleyememiştim
Ve kim bilir kaç öykü boyu
Anlatmamıştım yalnızlığımı.

Upuzun bir koridorda asılmış
Kaç insanın sureti olduğunu
Tüm duvarların köşelerinde
İçimi gıdıkladığını sevginin.

Nasıl anlatabilirim ki
Havanın ruhunda kaybolup giden
O kahrolası
Aydınlıklar boyu şüphesiz
Senin varlığını.

Hayır, sakın aldanma dudaklarıma
Bir şey söyleme
Şu merdivenler boyu uzanmış
Mermerlerin soğuk hatlarına
Yazılan yabancı sözcüklere.

Anlıyorsun değil mi?
Havada al yazmalı bir çehre
Sana bürünmüş saçları
Dudaklarında asırların
Yorgun sözcükleri
Yeni doğmuş çocukların
Masum güzelliğindeki sevgilim.

Nasıl anlatabilirim ki
Anlatsam örebilir misin?
Bunca yalnızlığın ortasına
Bu yasak sevgiyi
Ve bunca çelişkiyi.

Latif Memiş

Yasemin Kokar Özlemler

sen yağdığında ben uzun yolculukların karanlık kuytusundayım
bahar kokulu gözlerinin eriyiğine kapılıp giden öykülerin ortasında
yalnızlıkta açar çiçeklerin tutkularına adanmış kelimelerim
bir ilkbahar içtenliğinde yürüdüğüm yolları bekleyen sessizliğim
sonra bir çölün ortasında konaklamış kervan olmak için sen varsın
kızılın kana bilenen sancısını çekmek içindir haydudun narası
kuşku bir sabah rüzgarı estiğinde dağın kıvrımlarından iner heybetin
kuşlar kanatlanır güneşin orta yerinde bir yamacın kâbuslarıyla bir
işte o an gelirsin, yüzünde kar beyazı aşkların gülümsemesi gibi
ellerinde zezemin ateşine kanmış, ruhuna biraz daha yaklaşmış
dokunur zamanın izini süren izcinin şahitliği yüreğimize

yağ yine de
kokunla bahara benzer
aç özgürce
yürsün evren
sesinde.

sen geldiğinde ben serin rüzgârların yalnız köşklerinde yürüyorum
tutunamadığım, tutamadığım özgürlüklerin karanlık kıvrımında
mevsimlerin en acıtıcı yanını yaşamaktayım bir başına
kaldırıma benzer renklerin, grinin siyaha çalan karmaşık görünümünde
ne fark eder varmış derin maviler istirdiyenin uykusundaymiş incinin zarafeti
tam bir yoksunluk halinde uçan kuşların raksı sarar gökyüzünü
öykülerin yalancı kahramanlarını ıslatan sinsice yağın yağmurlara
üşüdükçe toprağın dokunuşuna muhtaç, yaprağın isyankâr bakışlarına aç
sana yanmış ya da tutunmuş elleri bir somun ekmeğin lütfünde
gelmiş ve sarmışsın güneşimi, karmış fırtınaymış aldırmamışsın
eski kitapların sayfalarında dilin en acımasız halesinde kanmışsın bize.

anla yine de
kendinde yaprak yeşerir
at her şeyi
anlatsın herkes
sesinde.

sen sarıldığında güneşin teni değmiş tenime susmaz yürekte büyüyen sancı,
kadim masallara uyanır kaleme yüz veren güzelliğindeki acı,
dokunur puslu dağların kayalarında gülümsemenin kıyılarına ahengi ruhunun,
sisli yollara kurulur bir anlık mutlulukların tablaları,
anla işte, sana dair öyküler yazılsın diye tüm bu yürüyüşleri yolcuların,
yalnızlık sararmıymış sezgi severmiymiş içinde yol eden nehirleri,
ne çıkar yeşil maviye dönse mavi beyaza bilinmezde
bazı bir sesle yürür nefes bazı gönül süzöldükçe çeşmesinden.
gece ağlar mı yokluğunda gülün busesi sesine kanmadan.
yanmadan kendini kemiren aşkları sökmeden hatta doğmadan.
bazı bir ses gülümser ömrün tüm demini bazı gönül karanlık bir ömür.

kan yine de
ruhun beyaza döner
sığ içime

dünya dursun
sesinde

sen ağladığında bulutlara saklanmış sükûnet yağıyor şehrin griye dönmüş korkularına.
akasyaların ardında yeşilin benzi sararmış aşklarına değıyor hüzün.
uzaklarda bir köyün bacasında tütüyor içini dolduran bebeklerin gülümsemesi.
güneşin ritmi ulaştığında gün aşka dair öyküleri kadim efsanelere dönüştürüyor.
karanlık döndüğünde eskiler seni sözcüklerde söyleşiyor soğuk sığağa yürüyor
derinde bir mercan sabrı mavinin içinde yudumluyor dalgalara yürüyen adımları.
inciniyor yüreğı boydan boya gülümserken gizemli fırtınalar.
karanlığa neşter vuran yeşilin taze bahar yapraklarına verdim yağmuru.
karlı bir kış günü beyaza güz gülümsemesi bıraktım bir mevsim kalsın ellerinde tortusu.
kahkahalı özgürlükler besteledim yolları ayıran ince beyaz çizgilerin ayrımcılığına,
sözcükleri özgür bıraktım en yaşanabilir olanları ayırıp gözün tılsımından,
içimdeki suretlerde gölgelensin kâh gülüp kâh ağlasın düne dair ne varsa

yan yine de
dün bugüne kavuşur
bul kendini
şarkılar anlamlansın
sesinde

sen döndüğünde çiçekler havada esen aşkların tutkularını sarmalıyor utanmadan
şehir yanıyor kâbusların gölgesinde uyanan bir çocuğun gözyaşlarında sönmek için,
şehir uyanıyor kaldırımların üzerine sinmiş hayallerin suretlerini görmek için,
sonra sen uzanmış oluyorsun kehribar bakışlarınla,
yasemin kokulu rayihanla ve hepsinden bir fazla bugün yaşadığın,
hepsini yeniden kurgulayacak gözlerindeki rengin matemini,
sonra aç işte baharın mahmurluğunda bir sabah, sisli sahnemde davetkâr ve sevecen,
günü gülücüklerde ağırlıyor sensiz başlamasın anlam karışmasın eski sevgilere
yıldız kuşatması bedenim, güzün önünde bir yaprak gibi savuruyor geceyi,
ritim usulca büyüyor şarkınızda, ağaca kök oluyor yapraklanıyor ilkbahar
susunluğunda, sonra sanki hiçbir şey yokmuş, yokluğunu anımsamışım özlemişim
kısacası

gel yine de
tut ellerimden bir sabah
ve gitme
evren aydınlansın
gülümsemende.

Latif Memiş

Yaşadıkça Sensiz Sende

Yaşamdan daha derin bir yol hikayesinde bulur gülümsemen beni.
Gülün yaprağından taçlarına uzanan evrenin sözcüklerinde.
Yağmurun en romantik dokunuşuna evreni sığdırmak zamanında.
Beyazın tutkusuna kristal dengeyi savurmak kuytusunda.
Peri kızlarının şarkılarındaki ahengin kıyısında.
Geç kalmış göçlerin kanatlarını çırpar içimdeki kırlangıç.
Kanatlarımın raksı dokunur gökyüzünün derin yaşlı işaretlerine.
Gri bulutların gölgesinde parlıyorken sessizce yüreğim.
Gözlerim ufuk çizgisi özleminde usulca yok olmuş.
Kıyılar sonbaharın kışla buluştuğu yerlerde karanfiller.
Nergislerin kokusunu taşıyınca dek bedenim.

İşte tam o anlarda
Ruhuma huzur kollarda
Sarılmalarda ve dudaklarda
Elinde tutmalarda
Ve kısacası yağdıkça sensiz bulutlarda,

Beyazın saflığını taşıyan bir çiçeğin hafızasındayım.
Soğuk ve ıslak yolculukların ortasında.
İpeksi sesine uzanan yollarında tutunur kalbim.
Konaktır duraklar bize özleminin saatinde yürüdüğümüz sahilde
Mavinin kuma bıraktığı izde, çam ağaçlarının sediri büyüten rayihasında.
Zirvelerin puslu ve beyaza dönüşen dualarındayım.
Aşıkların sevdiğini gülümseten kıvrımlarının yanı başında.
Ardıç ağaçlarının gövdesinde dinlenir yüreğimdeki kaybolmuşluk.
Yağmurun sise yürüyen damlalarında dokunur ellerim ellerine.
Yolların virajlarında, gecenin sözlerinde rüzgar olur değer içine.
Değdikçe kahkahadır, kokunda gül gülümsemesi.

Küllerim savrulurken ellerinde, en hoyrat yanı yutar gecemi,
Yürek tutulması gibi bir yıldız oyunu olmalı hayat,
Gözümüzün feri gece sabaha dek göğe asılı kalmış,
Yarına merhaba demek için rahmet bulutlarına benzer göklerde
Zaman geldiğin gibidir oysa anlam kandiğin gibi doyunca.
Aşk gittiğin gibidir dağların haşmetinde gözlerin gibi.
Ne denli karanlık yürüse sesler kesilse ve hecelense.
Varlığın evrenin nefes alış verişi gibi, kurtuluş günü gibidir.
Kokun çocuk gibidir, en saf haline yaklaşmış bir yaşamın ulağı.
Gözlerinde yaşamın ölümsüzlük sırları var gibidir
Kuşların hüznünün danslarında koşar durur yalnızlık

İçimdeki bulutların damlalarından yağar oldu bu yağmur.
İz bıraksın teninde tuzu denizinde dalgalansın.
Durulsun yüreğinde düşler gerçeği anladıkça ağlasın.
Bu kenti boğan binlerce hayali alıp ellerine.
Gelsin kapına yandıkça yağsın, yağdıkça yansın.
Toprak koksun sezginde ırmağında kıvrımlansın.
Gözlerinin içinde patikadan yollar kurup geçmeye.
Çiçeğin renklerinden düşler bıraktım gecede yürümeye.
Gizem hırsız heceler gülümsemene dönüştüğünde.
Ateşler yaktım söyleşmeye anılarını terk etmiş gemilere.

Ellerinden yalnız kuşların özgürlüğüne süzüldüğünde.

Sana dair anlar yandım sözcüklere dudaklarda buluşan özelemlerde
Fırtınana çaresiz yokluğunu yazdım yasaklı şehirlerde
Gün ağardığında elinde kadifeden mehtap ve güneş
İçinde özgürlük çığlık çığığa haykırdıkça martıları kavurur ateş
Yakamozlar bedeninde sisli yolların izini sürdükçe ulaşır tenine
Kalabalık yalnız bulutların ağlatan gözyaşlarına sürüldüğünde
Sana dair anılar ektim bahçesine yağmurların, karların
Solgun gülüşler çizdim resmine kurşun gibi acıtan bakışlarda
Koynunda gülüşüne dair tüm kıvamlarda yoruluyor ruhum.
Geceyi boydan boya renklere boyayan ışıklarla söyleşen şehirlerin öykülerinde
Tutkunun gerdanında kaybolmuş titreşimlerde sana kanmak yolculuklarında.

İşte tam bugünlerde
Sevda sözlerinde
Yapmacık gülüşlerde
Yalnız özgürlüklerde
Ve kısacası yaşadıkça sensiz sende

Uçsuz bucaksız yalnızlığı fark edersin kalabalık yüzlerde.
Bedenin en derinine sinmiş kaybolma duygusuna yaslanır.
Anlamsız gözlerle denize dilekler adadığın anları anımsarsın.
Uzak ufuklarda silüete dönüşmüş bir geminin limanıdır oysa şiirlerin.
Kıralık hayatların gölgeleri içinde bir çocuktur susuşların.
Öyle bir an çiçeğin coşkusunda gelmelisin kıyılarıma.
Evrene hükmetmeli endamının nefaseti esrik bakışlarında.
Bitip giden günün ruhunda karaltıları insanların yağdıkça.
Senin bir tek gülüşün kurtarır evrenin kabusa dönüşen hıçkırıklarını.
Yağdığın gibidir yandığın gibi hayalinin dokunuşu gözlerime.
Ellerin bin asırlık bir efsanenin aşk kahramanıdır.

Latif Memiş

Yaşamak Dostluktur

Geceye denk söylenir
Sevgiye denk yaşanır
Şiirler bıraktım sizlere
Umudun öfkesiyle
Geceyle söylenir şiirler
Geceyle
Sessiz ve gizemli

Uygar ve duygun türküler
Söylendi oralarda
Geceye söylendiler
Tüm gizemli şiirler
Ve bir kurgusuzluk ki
Dostluğun
Düşsel enginliğinde

İşte burada yaşadılar
Öylece de insanlara söylendiler
Güneş oldular
Beyhude
Gökyüzünü yıldıza boyadılar
Nabızları susturdular
Onlar
Yarına susuzdular

Tüm gülen sözlüklere inat
Ağlayan sözlüklerle yaşlandı
Bulut oldular, beyhude
Gezgin ve tek başına
Yalnız yaşadılar
Yalnız
Öldüler
Bilinmeden

Yaşam yazıldı kitaplara
Gizemli öyküler yazıldı
Gün be gün söylediler
Şiir olup, şarkı olup
Beklendiler
Yaşama boyandılar baştan başa
Sevgiye, acıya, ölüme boyandılar
Tek bir dizeye and içtiler
Sonsuza dek
Ve hep öyle kaldılar

“Yaşamak dostluktur
Ölümsüz ve tek başına”
(Haziran 1989)

Latif Memiş

Yaşamakmış

Duvarlara
rengarenk sinmiş
kendimi hissettim
duymadığım
görmediğim
yaşamadığın
bambaşka bir ölüm
sezdim

(1986)

Latif Memiş

Yaşanmazlar

Rüyalarla yaşanmaz dostum
yargılayışlarla
sorgulayışlarla
hiç yaşanmadı
Şimdiye dek

Hayallerine yaşanmaz dostum
Sevdalarla
Ayrılıklarla
Yaşansa adı
yaşam olmazdı.

Elvedalarla yaşanmaz dostum
susmakla
beklemekle
bitmez hiçbirşey
kördüğüm yaşamlar

ve zamansızdır her şey
biraz içli
biraz yapmacık
yalnız
ve tükenmiş
"hoşça kal"
dudaklarda
an be andın

Dudaklarda öpüşler kalmıştır
ellerimizde yalın,
tütünsüz uykular
ve kardelenler
güzümüzde

Seslerimiz sinmiştir
kulaklarına
ve izleri kalmıştır
suretlerimizin
kokumuz, rengimiz
gölgemiz ve kuklalarımız
bunca yaşanmazla
yaşamı kucaklamıştır yarına!

16.01.1990-14.03.1991

Latif Memiş

Yaşıyormuyuz ki

Gülmekse güzel olan gülmüştük
Bir güz boyu,
Dondurucu bir sıcaklık
Kuşatmışken dört bir yanımızı.

Kanmaksız güzel olan
Kanmıştıktı doyasıya
Yüzyıllar boyu ölümün soğuk avuçlarında.

Sevmekse güzel olan sevmıştıktı
Yalnızca sevgiyi.

Ve yalansa yaşanan anlar,
Yalanlar
Yaşamıyorduk ki!

Latif Memiş

Yıldız Perisi

Yıldız yağıyor düşlerinin gülümsemesine
Çırpındıkça yüreğinin kuşu
Karanlık büyülüyor, büyüdükçe yıldız yanıyor
İçimize dair kuşkların melekelerinde
Sohbetin duasına dost anımsamalarda

Bu gece yağmurun gecesi oysa
Dokunuşların zevk ısıtmalarının
Güzün sarısına adaklar adanası bir gece
Efsanene renk cümbüşü tadında
Kıvrımlarına masallar yazılası

Yüzleşiyor içimizde şehrin adımları
Suskunluğa dokunuyor taşın ruh haritası
Kimizi esiyor içimizde
Perdeler kapanıyor gösteri bitmeden
Yumuşak bir su dokunuşu bedenim

Bir sonraki senaryoyu bilmeden
Gel zaman eskimeden
Eskitmeden fırtınalar denizi
Kuyu kazılmadan, çocuk saklanmadan
Aşk sadece bizi anlatırken yazıtlarında efsanelerin

Sana benzeyen yalnızlık yok
Sensizliğin bahçelerinde.
Bakışlarına yaslanıp uyumak var,
Yolculuk var akşamüstü ellerine ulaşmadan
Evrenin gizemine yankılanmışken gülümsemem.

Göç sürerken, geçitler açılırken dualardan
Ruh toprağın kokusuna susmuşken
Sana kavuşmak hayali tutunur ellerime
Ellerim volkanında ateş yağmurları
Sana dokunduğum ana fırtınalanmış.

Geldim işte gölgene
Beyazına ruhumu dokundurduğum
Alevine söndüğüm
Yıldız perisi.

Latif Memiş

Yıldız Yanığı

Zaman sürgünüyüm, kapısında aydınlığının
Açıldıkça gökyüzü dudaklarındır hüznün
Gizlenmişsin kulesine derin ve siyah taşların
Beyaz bir sanrının kıyısında yürüdükçe yüzün
Kanıksamaların ortasından tutunuyor
Kadim uygarlıklara kazınmış
Sözün.

Her kelimesinde çırpınarak güncelleşen
Ellerinde tutunamayan yalnızlıklar.
Yemyeşil sürgün gözlerinde anlam
Grisi kanatlanmış, bulutların sığınmacısı
İçimin düzensizliğine yorulmuş
Yüzümün asılmasına damlamakta
Güzün.

Ağaçların gölgesinde dinmiş
Hükmedilmiş sözlerin yolculuğu.
Renklerinle dans eden kokun
Düşüncede büyüyor, serpildikçe siniyor.
Gülümsemende kayboluyor tenin
Fısıltılardan kalan sana ya da sensizliğe dair
Sözün.

İnsanlık bulunmadan yanacak herkes
Yaşama kaydedilmiş kurgulanarak toprak
Gerçeğin imgeselliğine ağıtlar söylenmiş
Kayboluşa karanlık, sesine rüzgâr dokunabilse
Gölgende beyaz,
Efsunlu ellerinde aşk.
Güzün.

Yıldız yanığı yüreğimin
İçimde zamanın platosu
Sözün kanıyor
Sensiz.

Latif Memiş

Yitik Cennet

Burası medeniyet
Aydınlığa boğulmuş
Ayak sesleri.
Bir gülün yaprağına
Yaprağın gizemine kapılmış
Kaldırım taşlarında büyüyen
Bencillik duygusu.

Nasıl anlatırım bilemiyorum
Korkusuz bir coşkuyla.
Sensiz geçen anların
Nasıl da büyüdüğünü
Umutsuzluğun soluğunda
Karanlığı geciktirdiğini.

Oysa sen ve ben,
Resimlerdeki karelerde ya da
Şu ağaçların gölgesinde değiliz
Çiçeklerin kokusuna karışan
Tutkulu aşk cümlelerinde
Ve çığlığını yitirmiş
Okyanusların dalgalarında
Kaybolmuş da değiliz.

Çünkü
Yalnız kalmış umutlarımız,
İnsanlar dokunmuş kelimelerimize.

Biz olmuş surlara asılmış kelleler,
Gölgelerin peşinde bir ömür
Biz şu görünmez ufuk çizgisi
Suskun bir Yitik Cennet
Olmuşuz anlamadan.

<P>
<EMBED
src='http://www.antoloji.com/siir/media/74/www_antoloji_com_465674_322.wav'
autostart='true' loop='true'

</P></center>

Latif Memiş

Yitik Herşey Sensiz

Yitik herşey
Bulutta yağmur
Nehirde akış
Zirvede kardelen
Evimde sen
En çok da gülümsemen.

Yitik şehirlerde yitik gülümsemeler yürür insanların yüzlerinde.
Sözün başlangıcı bittiği yer kadar derin ve sessizdir.
Çayın içimizi ısıtan tadında, taşın toprağın pınarında.
Zirvenin bulutunda, yağmurun zerrelere yağmak gibi yaşamın özüne.
Sesindeki ritimde kaybolmak ve resminde buluşmak tadında.

Yitik bedenlerde yitirilmiş umutların senfonisi demlenir.
Evleri ayıran duvarlarda mahremiyet ruhun kaybolduğu yerlerde kavuşur yollara.
Kapılar senin bedeninde evreni alır kucağına her yıldızda büyüdükçe büyür.
Gülümsemen olur zamanın çizgileri anlamlanır
Her dokunuşunda çocuk sevinçleri gibidir herşey.

Yitik sokaklarda yitirilmiş bakışlar vurur günün en soğuk anını.
Sesinde başlamayan bir sabah sana dokunmanın acıtması kalır içimde.
Kışın gölgesi düşer caddenin kuytusuna, uzağın sıcağına, gözünün beyazına.
Geç kalmış bir yaşamın izleri, kuşların göçünde göçtükçe yüreğinde.
Yaşam caddelerde birikir sessizce, sen birikirsün, ellerin ve de.

Yitik anların ruhuna duadır gülümsemen.
Elinde tuttuğun her şey güle dönüşür, dokunuşunda masalsı kahramana.
Taçlarında kırmızı buseler büyür evlerin saraya dönüşümünde.
Yitirilmiş her şey zaman, zamanda her şey tutkular ve yalnızlıklar.
Oysa bu sabahı yitirmeden sana dokunmak vardır göz ucuyla.

Yitik sözlerde yitirilmiş bir dolu gelecek ağlar gözleri yaşarmadan
Anlaşılabilir olma zamanından çok geride kalmış insanların içinde.
Hüzün öykülerin geç kalmış hayatlarına bir dövme gibi yapışıp hükmetmiş sözcüklere.
Şimdi susmak zamanıdır belki konuşmak sen zamanlı her şiiri.
Susturmak yürüyüşünde alımlı bir ceylana benzeyen endamınla.

Yitik cennet sensin, gözlerinde evrenin en uzak yıldızındayım.
Gökyüzüne savrulmuş tanelerde, yolculuklarda boydan boya, sınırdan sınıra.
Lunapark kurulmuş içimde çoktan beridir kalabalıktır kahkahalar
Ölümün sıcaklığına zaman akıtan nehirlerle bir.
Yitik sözlerin yitirilmiş kahramanıdır yokluğun, köşe başlarında yetişen sarmaşıklara benzer.

Yitik evlerin bacalarından huzur yağıyor yitik şehirlerin gözlerinin önünden.
İnsanlar dizilmiş, kalabalık durulmuş, güzellik tutulmuş, korkular yokmuş.
Rüzgarlar kavuşmuş ellerine poyrazın hırçınlığı mi desem
Lodosun acıtan senfonisi mi düşmüş yüzüne.
Bu gece sensiz geçecek her anı beklemek var, susmak var ölüm gibi

Yitik dünlerin ağıtları damlacık gibi dağılmış zamana.
İçimizi üşüten acılar serpilmiş üstümüzdeki toprağın bereketli yüzüne.

Yine sen gelmişsin yağmışın ilkbahar esrikliğinde içimizi ısıtan yağmurlar gibi.
Yeşermiş evren ve mehtabın renkleri aydınlanmış teninde, süzölmüş gece.
Tutmuşsun ellerimden hiç duraksamadan ve durdurmadan zamanı.

Yitik zamanlarda yitirilmiş duyumsamalar hüküm sürer
Tam gelmişsin dokunmuşsun, yarım kalmış öpüş.
Yürüyüşünde kanatlanmış melekler, zaman durmuş, mekan zerrelere ayrılmış.
Yanmadan nasıl gidilir, ateşinde oysa kanmadan nasıl geçilir güneşe savrulmuş
zerrelerinde.
Yitirilmiş çoktan şu mekan, şu deniz ve sensiz her şey.

Latif Memiş

Yokluğunda Kendime Doğumgünü Şiiri

Yokluğunla dolar avuçlarım
Gözlerimde bir hasret
Mutlu şafaklarda gözlerim
Gözlerim ellerimde
Ellerim yüreğimde

Bir sabah okunur hükmüm
Nabzıma zincir vururlar
Hece hece
Sesime
Başiboş rüzgar
İlgıt ilgıt çeker perdesini
Keser sesimi

Ağaçlarda yaprak yaprak
Dökülür
Karlara gibi üzerime
Damla damla
Sonra.....
Bir ayak sesi duyulur
Bir kapı açılır
Sessizce yüreğime
Sevgi söyler

Bir balık çırpırır suda
Bir çocuk doğar karanlıkta
Tekerek sesleri kaldırımlardan
Çiğlikler konuşurken duvarlardan
Esir alır gecenin düşlerini
Ve beni

Konuşamam
Konuşamaz ellerim
Dudaklarım,gözlerim
Susarım duvarlar gibi
Göz yaşlarım kısık bir ses
Konuşur sensizliğe
Geceler boyu

Ellerim uzatırım gökyüzüne
Yıldızlar ellerimde
Yüreğim ay parçası
Işır sabaha kadar

Sabahlarım sensizliğe bürününce
Donar kalırım
Yaz güneşinde
İnsan soluğuyla

Yalnızlığım sırdaş olur
Yalnızlığım şarkım
Yalnızlığım aşkı

Sever dururum sen gelene dek

Ve yine bir gece vakti
Kaybolur gider umudumun şafağı
Varlığım silinir yeryüzünden yokluğunda
Bir şiirim kalır belleklerde
Bir de ıslak mendilim ve telefonum

Ağlarım gündüz gece
Ağlarım hece hece

Hasrete bürünür saatler
Şarkılar hasret çalar
Gözlerim, ellerim
Hasret kokar dudaklarım

Bir karanlık gecede gelirim yine
Bir sabah gün ağarırken şiirim
Uzanır ellerine
Beni söyler sayfalar
Beni çalar heceler
Benliğimdeki hasreti koklar

Ama
Şakın ağlama
Üzülmesin yüreğin

Ben her gece
Küçük bir yıldız ellerinde
Yüreğinde ay
Damarında kanım
Akar dururum sonsuza dek

Ve unutma
Geceler benim
Ben gecelerdenim.

Latif Memiş

Yokluğunu Üşüyorum

İçimde gelgitler yeşeriyor.
sustukça kanıyor
kanadıkça susuyor herkes.
susuzluk tutuyor
ellerinden güzümüzün.
içimde üşüyor zaman
yağıyor sessizce.

Korku yağıyor.
şehvet kurguluyor geceleri
sen yağıyorsun sevimize.
masalları kaf dağının
paradokslarımız kadar derinde.
sesimizin peri kızları
sıgmıyor anlamlara.

çocuklar büyüyor
küllerinde zamanın.
umutlar külleniyor
aşka sağdıçlar adanıyor.
yapışkan bir gökyüzüne
karalanıyor ıssızlık
ve yokluğun.

Latif Memiş

Yolculuk Var

Turuncu bir şehrin hikâyesi bu.
Deniz feneri anlamına kurgulanmış.
Loş Kadirga meyhanesi fırtınası.
Kaldırımlar boyu kasımpatı gülümsemeleri.
Dokunuşlarda tutkulu denizci şarkıları.
Beyazı sustukça kelimelerin.
Kanıyor kırmızısı dudakların.
Yokluğun işte nasıl anlatılır.
Tüm şehrin içinde yürüyen sokak sokak
Hıçkırığımıza takılan grisi bulutların
Şehirle büyüdükçe rengin ihaneti
Sen yoksun, aşk yok zaten yoksan

Sınırında dalgalarım var benim
Gecenin yıldızları rüyana bulaştıkça başlar
Gülümsemene tutunan uykularımın tadı
Güzün ellerinde sancılanan
Gitmenin acınası anları anlatılamazken
İçimdeki çocuklar yalnızlaşıp
Bana dönüşünce şehrin renkleri
Kafileler büyülü bir anlamsızlığa yol alırken
Yolların içine sinmiş ipeksi ama tutkusuz
Karanlık rengin cümbüşüne efsane ise
Ve yoksan her şeye rağmen
Şiir suçlu bir suskunluktan başka ne olabilir ki

Mavi gözlerine ışığın yansıdığı andır.
Yeşildir tutkusu cümlelerinin
Büyülü alt zaman masallarını andıran
Şehrin martı çığlıklarıyla karışan çırpınışlarında
Ulaşsan dudaklarınla sessizliğime
Sessizlik algılandıkça sesinin ritminde
İssız bir dokunuş delip geçse gövdeni
Kaybolmaya değer sorular olmasa
Şüphe karışmasa, yalnızlık bulaşmasa
Beklenen kalmasa, bekleyen
Kuşların hüznünün dansına kurgulansa öfke
Gökyüzü renginde olsa günah,

Kaybolmuş günceleri anlatır kargaşa
Geçmişin kuşkularına saklanmış
Kara bir trendir yalnızlık
Gölgesinde sessizliğin
Sensizlik gibidir biraz da
Dumanında şehvet soluklanan
Yağmurunda şehir anlamsızlaşan
Tuvaline resmedilmiş gelecek
Kulağımda içimize hükmeden salalar
Yolculuk var, aşk ve yokluğunun acısı
Geceler boyu dokunmadan tenine,
Özlemek var kalbimi inceden titreten.

Gel yani
Tutkudan köklenerek
Gülümsemende güçlenerek.
Tutuver özgürce,
Ellerimden.

Latif Memiş

Zaman Tutulması

Zaman tutulduğunda
Aşkın tutunur bana
Yürek tutulduğunda
Ellerin tutunur ellerime
Gülümsemen tutulur
Tenin tenime tutunduğunda.

Bir uzun yoldur yaşam, ruhlar söyleşir zamanda yaşanan tutulmalarda
Her yabancı kervanla bizi anlatır sözleri, sağanak özgürlükler yağdığında.
Tüm sözcükler bir kayıp zamanı ekler kitabına, karanlık henüz ağardığında.
Derin ve ıssız sulardan akar, gidemez kalır her diyarda zamansız aşklar.
Ellerin beyaz düşlerin efendisi, bir sis gibi usulca içimize serpilir yağar.
Zaman tutulmasında her söz bize dair, her unutulmuş yaban zamanlar.

Yaşam sarnıcı bu denizler ve hüznün kadar çok kumları yürüdüğümüz yolların.
Zaman tutulması bedenlerde, aşk tutulması anılara eşlik edip geceye besteleniyor.
Şairin bencil dizeleri tutar ellerinden perinin, kıyıları boyu uzanır sonra.
Denizlerde yol alır, upuzun yaşlı zaman nehirlerinde defalarca yıkanıp.
Bulutlar örter yalnızlığı, gülümsemenin bitmeyen kıvrımları sardığında her anı.
Gece tutulmasında tenime bulaşır gülümsemen, nasıl iflah olacak zaman.

Hüznün bulaşır kalabalık ve nemli odaların resmedilmiş duvarlarında.
Yüzün bulaşır bahar tutulması yaşadığım karlı ve soğuk günlerin kış grisi bulutlarında.
Dudaklarının kıvrımında konaklayan sözcüklere vurulur her yalnız kalbin umudu.
Sahibini bekleyen ellerin var, ulaşılmaz hatta Kaf dağının ardına saklanmış belki de.
Verdiğin sözler besler sokaklarda kana bulanmış umutların yalnızlıklarını
Bir çocuğun gözyaşından başlar her şey, bir bebeğin gülümsemesinde tutulur

Ne zaman tutulmasıdır öykümüz oysa ne bir aşkın yüreğinin tutkusu
Güneş tutulmasıdır ışığında aydınlandığımız anların nefasetini anlamaya
Korkunun tutulmasıdır her yanı kalabalık, sabırla büyüten tutkuyu
Ellerinin tutulmasıdır dokundukça eriten içimdeki ruhun akışını
Gözlerinin tutulmasıdır değdikçe gözlerime tenimde kalır izi o anın
Yürek tutulmasıdır zamanda tutulan tüm gülümsemelere adak.

Zaman tutulduğunda
Yüreğim tutulur sana
Yollar tutulur
Korkular tutulduğunda
Ben tutulurum zamana
Sen tutulduğunda bana.

Latif Memiş